

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

சு. புத்தகம் சந்திசை யக.] து. அ. ச. சு. (ஸ்). ஜு. ம. ௨௫. தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, June 25, 1846. [Vol. VI. No. 11.]

TERMS OF THE PAPER.

To single subscribers, one shilling a quarter.

To single subscribers by mail (including postage)—one shilling six pence a quarter.

To Agents, who subscribe for ten copies and upwards less than twenty, nine pence each, a quarter.

To Agents who receive the same by mail (including postage) one shilling three pence a quarter.

To Agents for twenty copies and upwards, six pence each a quarter.

To Agents for the same by mail (including postage) one shilling a quarter.

For convenience of payment in places where no Agent is appointed, individuals uniting in companies of seven, may each receive the paper by post, for one year, on their remitting in advance a £2 note.

ADVERTISEMENTS will be inserted at the rate of one penny and a half a line for the first insertion, reckoning the type at Brevier size, or seven and a half lines to an inch.

Notices of Deaths and Marriages exceeding in length five lines, will be chargeable as Advertisements.

CORRESPONDENTS should address their communications to THE EDITOR OF THE MORNING STAR, JAFFNA.

Communications must be post paid to receive attention.

AGENTS OF THE PAPER.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

CHUNDICOOLY—Mr. W. SANTIAGOPILLY.

POINT PEDRO—Rev. J. PHILLIPS.

MANIPY—Mr. J. EVARTS.

BATTICOTTA—Mr. W. VOLK.

NEGOMBO—Mr. C. PERERA.

KANDY—Rev. C. C. DAWSON.

TRINCOMALIE—Rev. J. GILLINGS.

BATTICALOE—Rev. R. STOTT.

MOOLLITEVOE—Mr. P. TITCOMB.

MADURA—Rev. H. CHERRY.

DINDIGUL—Rev. J. J. LAWRENCE.

COMBACONUM—Mr. V. S. S. COVILPILLY.

NEGAPATAM—Rev. P. BATCHELOR.

TRANQUEBAR—Mr. G. W. COE.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

ON HINDU IDOLATRY, &c.

SECTION IV.

If you say—with purity of heart it is impossible to attain to the knowledge of God; now have all those who profess such a desire for the knowledge of the Supreme, become pure in heart? I answer—if their hearts were wholly without purity, they would feel no desire at all to engage in the worship of the Supreme Deity; for the shastras declare purity of heart to be the proximate cause of a man's turning to the adoration of the Great Spirit. When, therefore, we perceive any individual is become disposed to worship God spiritually, we are sure his heart must have been, partially at least, purified; and it is only by continuing to adore the Supreme that entire purity of heart can at length be realized; therefore, it is we have attached ourselves to such worship.

But it is very surprising to hear the objection proceeding from your mouths, that unless his heart be pure a man should not attempt to adore the Supreme; since in your very Tantras, even in reference to idol worship, it is declared—If a man have his appetites and passions under controul, if he be reverent (or humble,) always pure, strong in faith, fully able to keep his attention fixed, of good natural parts, attentive to all prescribed observances, of clear understanding, of virtuous character, temperate, and otherwise of good disposition, he may be allowed to perform religious service, sacrifice, &c. otherwise he must not. Now, I would ask, who amongst you is possessed of all the foregoing qualifications before engaging in the worship of his idols?

If you say to us—'you do not really possess any of the characteristics of spiritual worshippers, but only falsely claim the title.' I answer—one of our distinguishing tenets is the recognition of the all-pervading spirit, the omniscient or universal witness; and another the duty of earnest endeavor not to injure either others or ourselves in thought, word, or deed, (i. e.) in the exercise of any of our organs. These two obligations it rests upon us, according to our best ability, to discharge; and by continuous practice and exertion we may gradually come to do so completely. Whereas, of the rules applying to the various ceremonies and rites of idol worship, you do not practise one part in ten million! Thus, one of your constant obligations is the perpetual maintenance of the sacred sacrificial fire: yet who among you does so maintain it? And as to the Bali or daily morning offering to all created beings and to the Vishwadev, the morning bathing, the daily Shraddha, the early mid-day and evening devotions, the recitation of the Gayatri with its interpretation, the various sorts of voluntary vows, fasts and distinctions of food, the avoiding of all intercourse with impure foreigners, people of the lower castes, &c. of all these obligations how many do you attend to? Besides these there are the various distinctive rites and ceremonies of the Shaktas, Shaivas and Vaishnavas, &c. which are in fact endless; but who practises even a small part of them? It appears, then, that while you yourselves observe scarcely any of your avowed obligations, you do yet maliciously and scoffingly object to others the smallest unintentional failure in the discharge of theirs.

If you say—'you worship the Great God in one way, we in another; if the worship be, in both forms, true worship, we shall alike attain the common object; and what evidence is there that one of these modes is true worship and the other not?' I answer—we worship God as the Creator of the world; in whomsoever, then, the high and peculiar powers and properties of Creator subsist, He is clearly the object worshipped; consequently we certainly attain our end. Even on your principles, we sustain no damage; because if Kali for instance, be the Creator of the world, or Shiv, or Vishnu, or any other deity whatever be that Creator, in any case our worship of Him (as such) cannot be fruitless. So, if one who would send a letter by post to the King of Kashi or Benares, should write upon it this address simply—'For the king of Kashi'—then, whosoever were king of Kashi, the letter would certainly reach him. But if he should write the name of any individual on the address, and that individual were not the king of Kashi, in that case the letter would not reach the king of Kashi, but would be returned (as wrongly addressed.) In like manner in the matter before us, different sects give the title of Creator of the world to different deities. You, amidst all this discrepancy and uncertainty, decide on giving the appellation to a particular God, and worship him accordingly. But if he should not happen after all to be the Creator of the world, then your worship is vain; whilst ours can in no case prove fruitless, as I have shewn.

If you say—'whether the visible deity we adore, be the Creator of the world or not, yet if we worship him in the faith that he is such, we shall attain our object, we shall not have adored him in vain; for faith is the principle thing in all religious exercises?' I reply—that your assertion is altogether and demonstrably untrue. Because the efficacy of faith is exerted on and rests in him only who exercises it; it cannot alter the real nature or quality of any thing without him. Thus, if one should swallow milk mixed with poison, in the firm belief that it was pure milk only, it would not therefore act upon the system with the properties of pure milk; but, working its effect as poison, would destroy him who had taken it. So, if a child or a grasshopper should touch or rush into a flame, firmly persuaded it was a very harmless and pretty thing, it would yet, contrary to that persuasion, assuredly scorch or consume them. Many thousands of such illustrations might be adduced; so that it was clear the real nature of things is in no case altered by a person's faith or belief. And for the same reason, though one should worship a perishable being with a firm faith of his being the Creator of the world, that would not really make him become the Creator of the world, nor would the worship so paid to him have effect; it would be a pure delusion followed only by disappointment.

விண்ணுலகுமுறுத்தப்பட்டு நிற்போமாகில், தேர்ச்சிபெறுவோமே. நீங்களோ உங்கள் விக்கீகாராதனைக்கு விதித்த கடமைகளிலே கோடியிலொரு பங்கேனுஞ் செய்யமாட்டீர்களே! நித்தியாக்கின் வளர்த்தலல்லோ உங்கள் பிரதான கடமை! அப்படிச் செய்து வருகிறீர்களோ! வைசுவதேவுக்கும் சமஸ்த சிந்நடிகளுக்கும் அனுதினமூன்று செலுத்த வேண்டிய பலிகளும் பிராதல்நானமும் தினசார்த்தமும் திரிகால சந்தியாவந்தனங்களும் காயத்திரிசேபமும் உபவாசமும் அகாரியமங்களும் மிலேச்ச சஞ்சாரின்மையுமாகிய இவைகளைக் கைக்கொண்டு வருபவன் யாவன்? சற்றே சொல்லுங்கள். இவைகளையன்றி, இன்னும் சைவ வைஷ்ணவ வாமசயங்களுக்கு விதித்த கர்மங்களெத்தவன கோடி! அவைகளிற் சொற்பமேனும் அனுசரிப்பவன் எவன்? இப்படி நீங்களே உங்கள் கடமைகளைச் செய்யாதிருந்துகொண்டு, மற்றவர்களுடைய கடமைகளில் அற்ப துறைவை உங்கன் செற்ற மித்தியினர் பேரிதாயெடுத்துப் பேசுகிறீர்களே!

பாப்பிரமத்தையே நீங்கள் ஒரு பிரகாரமாய் வணங்குகிறீர்கள். நாங்களும் வேறொருபிரகாரமாய் வணங்குகிறோம். இவ்விரு பிரகாரமான ஆராதனையும் சத்தியமாகில், நமீருதித்தநாம் சமபலன் பெறுவோமோ? இவ்விண்ணுலகில் ஒன்று சத்தியம் மற்றது மித்தியமென்பதற்குத் திருஷ்டாந்தமென்ன? என்று வினாவுகிறீர்களாகில்; அதற்குத்தாம்,—நாம் பாப்பிரமத்தையே உலககர்த்தாவென்று வணங்குகிறோம். அப்படியே கர்த்தாவுக்குரிய துணைபட்சணங்கள் அவரிடந் தங்கியிருந்தலால் நமதாராதனை அவரையேசாரும். அப்போழுது எங்கள் ஆராதனை சத்தியமும். நீங்கள் சாதிக்கும் மதத்தின்படி நமக்கு ஈனமில்லை. ஏனெனில், காசி சிவன் விஷ்ணு இவர்களிலொரு சிருஷ்டகாரியிருந்தாலும், நமதுபாசனை அவரிடமேசாரும்; அதேபடியேனில், யாதோருவன் காசி இராசாவுக்கு ஓர்காக்கமேழுதி "இது சீர்த் காசிஇராசாவுக்குச் சேர்வது" என்று மேல்விளாசமிட்டு அனுப்புவானாகில், அக்காக்கிதம் காசிக்கு இராசாவாயிருப்பவனவையே அவன்விட்டுசேருமே. அப்படியின்றி, யாதோருபோசுட்டிக்காட்டி மேல்விளாசமிட்டனுப்ப, அப்பேயையுடையவன் காசிக்காசனல்லாதிருக்கில்; அது காசிாசனிடற் சோது, உடனேதிரும்பி யனுப்பப்படும். இப்படியே மதவிஷயத்திலும் வெவ்வேறுமதத்தார் உலகசிருஷ்டிகளானும் நமத்தையே வேவ்வேறு தேவர்களுக்குப் பிரயோகித்துவருகிறீர்கள். இப்படிச் சமச்சயமிருக்கும்போது பற்பலபேதமானதேவர்களுக்குள்ளே ஒரு தேவனைச்சுட்டி வணங்கலாமோ! அப்படிச்சுட்டப்பட்டதேவன் உலக கர்த்தா அல்லாதிருந்தாலும், உங்கள் உபாசனை வினாடிமுடியுமே! எங்கள் உபாசனையோ ஒருபோதுதும் அப்படியுமையுது.

நாங்கள் வணங்குதேவன் உலகசிருஷ்டிகாரியிருந்தாலும், இல்லாதிருந்தாலும், அவாப்படியிருக்கிறார் என்று விசுவாசத்துடன் வணங்குவோமாகில், நாங்கள் பலன்பெறுவோமே. விசுவாசமல்லோ சர்வத்துக்கும் மூலம். அப்படியிருக்க, எங்கள் உபாசனை வினாதுமோ! என்று நீங்கள் சாற்றுவீர்களாகில்; அதற்குத்தாம்,—இந்தநியாயம் முழுதந்தவறே. ஏனெனில், விசுவாசம் விசுவாசிப்பித்தன்றி அதுபற்றும் ஏதேனுமோர் வஸ்துவை வேறுபடுத்தமாட்டாது. விஷங்கலந்தபாஸச் சத்தப்பாஸென்று ஒருவன் விசுவாசத்துடனேபணித்தாலும், அதுபாலாகாமல் நஞ்சாகப் பவித்துப்பானித்தவனை வதைத்துமே! இன்னும், ஓர்முழந்தையேனும் ஓர்தத்துக்கியேனும் தனக்குச் சேதமிக்கமுடதென்று ஓர்அக்கீனச்சுவாலையைத் தீண்டினும் அதிற் பிரவேசிக்கினும் தன்விசுவாசத்துக்கு மாறாக எரிந்து அழிந்துபோமே! ஒருவனுடைய விசுவாசம் ஒருபொருளினியல்பை வேறுபடுத்தமாட்டாதென்பது தேவீவென்பதற்கு இப்படியின்னும் அநேக திருஷ்டாந்தங் காட்டலாம். உற்பத்திநாசம்பொருந்திய ஓர்வஸ்துவைச் சர்வகாரணனோன்று விசுவாசத்துடன்வணங்கினாலும், அத்துலேயவ்வஸ்து பாபாவஸ்துவாய்விடுமோ! அதற்கவன் செய்யுமானாதனை சித்திக்குமோ! இதுமயக்கமேயன்றி வேறென்ன!

வங்காளதேசத்திருந்த ம. ம. பிரசமகாதேவர்செய்த தத்தியப்பிரகாசம்.

சித்த சுத்தியில்லாதிருந்தால் பிரமஞானங்கிடைக்க மாட்டாதே. பிரமோபாசனை செய்யும்படி ஞான தீட்சை பெற்றவர்களுள்ளாரும் அப்படிச் சித்த சுத்தியுள்ளவர்களே! என்பீர்களாகில்; அதற்குத்தாம்,—பிரமோபாசனைக்கேது சித்த சுத்தியென்று சாஸ் திரங்களெல்லாம் அறுதியிடுதலினால், அந்தச் சித்த சுத்தியில்லாதவர்கள் ஒருவாற்றலும் அந்தப் பிரமோபாசனை செய்ய முடியாதே! ஆதலினாலொருவன் பிரமோபாசனையிலே சிந்தை செலுத்தும்போழுது, அவன்ருதயம் நூனதிகமாகப் பக்குவமடைந்திருக்கின்றதென்று நாம் அறிந்துகொள்ளலாமே! அப்படியே பாப்பிரமமொன்றை உபாசிப்பதினாலுமீயும், மற்றும்படி சித்த சுத்தி ஒருபோதுங் கிடையாதாகையால் நாம் பிரமோபாசனையையே செய்யத் துண்கிறோம்.

சித்த சுத்தியில்லாதவன் பிரமோபாசனை செய்யமுடியாதென்று நீங்கள் மறுப்பது நமக்கு மகா ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. உங்கள் தந்திர நூல்களிலே விக்கீகாராதனையைக் குறித்துத் தானும் "இந்திரியதமனம் சாந்தமும் தாழ்மையும் சமஸ்தநன்மையும் தூரணமும் சுபுத்தியும் நல்லொழுக்கமும் அடக்கமுடையன் எவனோ அவனே தீட்சை பெறுவதற்கு தீகார். இக்குணங்களில்லாதவன் அதிகாரியாகான்" என்று சாற்றியிருக்கின்றது. விக்கீகாராதனை செய்து வரும் உங்களில் இப்படிப்பட்ட விசேஷ குணங்களுடையவன் யாவன்? சொல்லுங்கள்.

"நீங்கள் பிரமவாதியென்னும் பேயரை வியப்புக்காகத் தரித்துக்கொள்வதேயுழியுப்பிரமோபாசனைக்குரியகுணங்கள் சற்றேனும் உங்களிடமில்லை" என்றெங்களைச் சாற்றுவீர்களாகில், அதற்குத்தாம்,—பிரமவாதிகளாகிய நமக்குரிய பிரயத்தனம் சர்வ வியாபியும் சர்வ சாட்சியமாகிய பிரமத்தையறிதலும் மனோவாக்குக் காயமாகிய திரிவித காணங்களினாலும் நமக்கேனும் பிறர்க்கேனும் யாதோரு தீங்கு செய்யாமை யுமே. இவ்விண்ணுமே நமக்குரிய கடமை. இவ்

ஹத்திரின் சரித்திரத் தொடர்ச்சி.

யக ம. அத்தியாயம்.

பாப நிவாண வாண்கர் பயின்ற கிருத்திராமங்க ளும், அவ்வாண்க்கத்துடன் நிகழ்ந்த நகைக் துரிய சம்பவங்களும்.

தனது எடுப்புக்கு எதிர்ப்பைப்பண்ணுதற்குப் போதி ய யுத்தித் தேர்வும உற்சாகமுள்ள சனங்கள் சில ர் மாதிரியேயுண்டென்பதைத் தெற்செல் என்பவ ன் கீர்க்கிது, அவகத்தான அவர்களவையையுமே பேதமின்றித் தன் அபிப்பிராயத்திற்கேசைய எளிதாய் நிருவாக்கித்தற்கு யியன்றவனான அவன் ஸ்விகா (Zwickau) என்னுங்கிராமத்திற் பாப நிவாணத்தின் பாவவையாகிய செவ்வாணச் சிலுவையை நாட்டிச் சேகரித்த பணத்தினுற்றது கோணியல நாட்டிச் கோண்டு புறப்படுவதற்கு எத்தனித்தபொழுது அங்கு ள்ள ராசாதிகார போதகருமதேசிகளும்போவதற்குமு ன் தங்களுக்குப் பிரியாவிடையான விருதுபண்ண வேண்டுமெனக் கேட்டார்கள். அவர்களதுகேள் வி நியாயமோயிலும் ஈன்ன செய்யலாம்? சே கரித்த பணமிவ்வளவுவெண்டு தொகை கண்டு அத் தைக் கோணியலிற் போட்டு முத்திரித்தாயிற்றே. அ ப்பொழுது தெற்செலென்பவன் ஏதோ துருவம் நீண த்து மறு நாட் காலமே போரிய மனையை அடிப்பித்தா ன். உடனே மிதந்த சனங்கள் வினாவாய்த் தேவா லயத்துக்குவந்து யாவரும் ஏதோநூதன சம்பவமிந் துந்தகை உத்தேசித்து நின்றார்கள். அப்பொழுது தெற்செல் உரைத்ததாவது, —“நான் இன்று காலமே ஊருக்குப் பிரயாணம் புறப்படவேண்டியிருந்தேன். ஆறும் போன ராத்திரியில் ஓர் புலம்பலோசையினு ல் அருண் அத்தகைக் கவனமாயுற்றுக் கேட்டபொ ழுது அது சுவகக்கவலியிருந்துண்டாயிற்று. ஐயோ! (அச்சத்தம் யாதேனில்) ஓர் ஏழை ஆத்மா தன்னை வதைத்த உவாதியைச் சகிக்கவாற்றமையால் அதி ன்ன்று மீட்சியாதம் போருட்டு என்னை நோக்கி இா ந்து கூறிய சத்தமே. ஆகையினால் இவ்வளவு அபா க்கிய நிலையிலிருக்கின்ற ஆத்மாவின் பேரில் மனதுரு கியாதேனுமியன்றளவு சகாயத் செய்வதற்குக் கிறி ஸ்தவர்கள வாய்மே போருட்டே இன்றைக்கும இவ் விடத்தில் நின்றவிட்டேன். முதன் முதல், நாளை தும் சிந்தையுடன்அதன் சகாயத்தைக் கோரிப்பணை த் கொடுக்க என் முன்மாதிரிப்பிரகாராவதுவகுசெ ய்யாவிடில் அவன் முழுத் தண்டணைக்குப் பாத்திரா னான்” என்றான். அவ்வாற்தான் யானே ஆர்தான் சொல்லக் கூறும்? ஆகிலும் தம் சகாயப்பணங்கோ டித்தவர்களோ அநேகர். பின்பு ஸ்விகா என்னும் அக்கிராமத்தில் ஏழை ஆத்மா புலம்பலுருந்த கதை கட்டி இத்தன்மையாய் அதன் நிமித்தம் காணக்கை யாய்ப் பெற்ற பணத்தைச் செலவிட்டுத்தெற்செலும் ம இராசாதிகார போதகரும் உபதேசிகளும் சம்பிரம மாய் விருந்துண்டு களிப்புற்றார்கள்.

பாபப்பிராயச்சித்தவாண்கர், கருகம. வருஷத்தில் ஆசன (Hagenau) என்னும் ஊருக்குப் போய் அ ன்கே நிலைகொண்டார்கள். அவ்விடத்திலுள்ள ஓர் சக்கிலியனுடைய மணவி ஓர் தங்கப் பிலோறின் நானையங் கொடுத்துப் பாப நிவார்த்திச் சாதனம் பெற் றுச் சில நாட் சென்ற பின் காலத் சென்றான். இவ ன் நாமங்கள் இவளது ஆத்மாட்சகையைக்கோரிச்சொ ல்ல வேண்டிய பூசையைச் செலவழித்துவிட்டதின ல் அங்குள்ள உபதேசிகள் அவனைச் சமய நீஸ்கா ரத்திற்காக நியாயஸ்தலத்திற் றூரார்ச்சிப்பண்ணினான். அப்பொழுது ஆசன நகரத்தின் நீதித்துரை தனது சமூகத்தில் வருதற்குச் சக்கிலியனுக்குக் கட்டவள யனுப்ப, அவன் தனது மணவியின் பாபநிவாணசாத னத்தை அங்கியுறையிற் போட்டு நியாயஸ்தலத்திற் ப் போனான். அச்சமயத்தில் நீதியதிபன் அவனை நோக்கி, “உன் மணவிகாலத் சென்றுவிட்டாளா?” என வினா, சக்கிலியன் “ஆம்” எனவரைத்தா ன். “நீ அவன் சடத்தை என்ன செய்தாய்?” “நா ன் அவன் சடத்தைச் சேமித்து, ஆத்மாவைக் கடவு ள் வசத்திலொப்புவித்தேன்.” “சரிதான், ஆகிலும் அ வனுடைய ஆத்மா டட்சைக்குப் பூசை வாசிப்பித்தையா?” “அவளது ஆத்மாட்சைக்குப் பூசை வாசிப்பி த்தல் அவசியமன்ற, ஆதலின் வாசிப்பிக்கவில்லை, அவள் காலத்தென்ற கணமே கதயடைந்தாளே.” “அதுனக்கெப்படித் தெரியும்?” அப்பொழுது சக்கிலி யன் அங்கியுறையிலிருந்து பாப நிவாண சாதனத்தை யெடுத்து நீதவாணுக்குக் காட்டி, “இதுவே அதற்குச் சாட்சி” என, நீதவான் உபதேசிகள் சமூகத்திற் சாதனத்தை வாசித்தான். அதன் வாசகமாவது, “இ ச்சாதனத்தையெரிக்கின்ற ஸ்திரீ உத்தரிப்பு ஸ்தலத் திற்குத் தப்பித் தாமசமின்றிச் சேற்கமடைவாள்” என்பதாம். (அப்பொழுது சக்கிலியன்) “இறந்துபோ ன் எனது மணவியின் ஆத்மம் இாட்சை பெறும் பொருட்டுப் பூசை வாசிப்பது அவசியமென்பதாய் உ

A few Chapters from the Life of Luther. CHAPTER XI.

*Tricks of the dealers in Indulgences—Ludicrous occur-
rence connected with the traffic in them.*

Tetzel found but few enlightened and bold enough to resist him. In general he could easily manage the superstitious crowd. He had erected the red cross of indulgences at Zwickau, and was about to leave with a full purse. The chaplains and acolytes asked him to give them a farewell repast. The request was reasonable; but what was to be done?—the money was already counted and sealed up. In the morning he had the large bell tolled. A crowd hurried to the church—every one thought something extraordinary had happened. “I had intended,” said he, “to take my departure this morning, but last night I was awakened by groans. I listened: they proceeded from the cemetery. Alas! it was a poor soul that called me, and entreated to be delivered from the torment that consumed it. I therefore have tarried one day longer, that I might move Christian hearts to compassion for this unhappy soul. Myself will be the first to contribute;—but he who will not follow my example will be worthy of all condemnation.” Who could tell what soul it was? The gifts were many; and Tetzel, with the chaplains and acolytes, sat down to a merry feast paid for by offerings for the poor soul of Zwickau.

The dealers in Indulgences had established themselves at Hagenau in 1517. The wife of a shoe-maker had procured an Indulgence for a gold florin. Shortly after, she died; and the widower omitting to have mass said for the repose of the soul, the curate charged him with contempt of religion, and the judge of Hagenau summoned him to appear before him. The shoemaker put in his pocket his wife's indulgence, and repaired to the place of summons. “Is your wife dead?” asked the judge. “Yes,” answered the shoemaker. “What have you done with her?” “I buried her, and commended her soul to God.” “But have you had a mass said for the salvation of her soul?” “I have not; it was not necessary; she went to heaven in the moment of her death.” How do you know that?” “Here is the evidence of it.” The widower drew from his pocket the indulgence, and the judge, in presence of the curate read, in so many words, that on the moment of death the woman who had received it would go, not into purgatory, but straight into heaven. “If the curate pretends that a mass is necessary after that,” said the shoemaker, “my wife has been cheated by her Holy Father the Pope; but if she has not been cheated, then the curate is deceiving me.” There was no reply to this defence, and the accused was acquitted.

When Tetzel was on the point of leaving Annaburg where he had been staying two months, his appeal became more urgent. “Soon,” said he, with a threatening accent, “I shall take down that cross, and close the gate of heaven, and put out that sun of grace which shines before your eyes.”

A Saxon gentleman had heard Tetzel at Leipsic, and was much shocked by his impostures. He went to the monk and inquired if he was authorised to pardon sins the applicant intended to commit? “Assuredly,” answered Tetzel; “I have full power from the Pope to do so.” “Well,” said the gentleman, “I want to take some slight revenge on one of my enemies, without attempting his life. I will pay you ten crowns, if you will give me a letter of indulgence that shall bear me harmless.” Tetzel made some scruples; they struck their bargain for thirty crowns. Shortly after, the monk set out from Leipsic. The gentleman, attended by his servants, laid wait for him in a wood between Juterboch and Treblin,—fell upon, gave him a beating, and carried off the rich chest of indulgence money the Inquisitor had with him. Tetzel clamoured against this act of violence, and brought an action before the judges. But the gentleman showed the letter signed by Tetzel himself which exempted him beforehand from all responsibility. Duke George, who had at first been much irritated at this action, upon seeing this writing, ordered that the accused should be acquitted.

The dealers in Indulgences spread themselves in different countries. The sale of them in Switzerland produced much the same effects as it did in Germany.

Samson, a famous dealer in Indulgences, was journeying by slow stages towards Zurich in Switzerland, and arrived at Zug on the 20th of September 1518, and remained there three days. An immense crowd had gathered about him in that town. Those of the poorest class were the most eager of the throng, and thus prevented the rich from making their way to him. This did not suit the monk's purpose, and accordingly one of his attendants kept crying out to the populace: good people, do not press forward so hard. Clear the way for those who have money. We will do our best afterwards to satisfy those who have none. Samson and his company arrived at length in the neighborhood of Berne. He there began to cry up his wares, more loudly than ever. “Here,” said he to the rich, “are indulgences on parchment for one crown.—There,” addressing himself to the poor, “are absolutions on common paper, for two batz only!” One day a knight of high name, Jacob Von Stein, presented himself before him, mounted on a prancing dapple grey charger. “Give me,” said the knight, “an indulgence for myself; for my troop, which is 500 strong; for all the vassals on my domain

பதேசிகள் இன்னுஞ் சாதிப்பாபாக்கில், பரிசுத்த பிதவா கிய பாப்பு அவரை அணைப்பினொன்பது சத்தியம். அ து அச்சத்தியமோயாகில், தேசிகள் என்னை அணைப்புக ன்றார்,” என்பதாய் அவனுரைத்த பித்திவாதத்திற்கு யாதேனும் எதிர்த்தா வசனம் பிறக்கவேயில்லை. ப ப்ரிகுறப்பட்ட சக்கிலியனும் விடுதலையானான்.

தெற்செலென்பவன் அன்னபாக் (Annaburg) எ ன்னுங் கிராமத்தில் இாண்டு மாசந் தன்லுந் தங்க் அவ்விடத்தின்ன்று புறப்படுஞ் சமயத்தில் அவன் மி துந்த போவாவுடன் சனங்களுக் கையமிட்டு அ ச்சுறுத்தி இசை நிறைத்துச் சொன்ன வார்த்தைக ளாவன, “நான் சீக்கிரத்திற் சிலுவையை இறக்கிச் சோற்க வாயிலை அடைத்து, உங்கள் சமூகத்திற் பி ராத்தியட்சமாய்ப் பிராவை காலுக்கின்ற கிருபாதித்தனை அவைப்போம்.”

சாக்சன் தேயத்தானாகிய ஓர்பாபு லீப்சிக் (Leip- sic) என்றகிராமத்தில், தெற்செலுரைத்த பேடிச வார்த்தைகளுக்கேட்டுத் திகைத்து அவன்னைடை க்த்தப்பெய்க் கடாவியவையுமாதேனில், “நான்என்மே ற் செய்வதற்குக் கருதிய பாபந்களையுமான்னிக்க உமக்கதிகாரமுண்டா!” அதற்குத் தெற்செல் உரை த்தமாற்றமாவது “ஆம் அதற்குஞ்சந்தேகமோ,அப்படி செய்வதற்குப் பாப்புவெனக்குப் பூரணதிகாரங்கொடு த்திருக்கிறார்.” (பாபு) “நான்பிராணசேதமபண்ணுமல் என்சத்தகுறநுவுவனமே” சற்றேசலஞ்சாதிக்கஅபே ட்சிக்கின்றமையால், அக்குற்றத்தைநிலர்த்தியாக்கத் ததம் பாபநிவாண நிருபமொன்றெனக்குத் தருவிாக் ல் அதற்குப்பதிலாக உமக்குப் பத்துக்கடுறான் நா னையந்தருவேன்.” அப்பொழுது தெற்செல் அதற்குச் சற்றே பின்னத்தமாய்கின்ற பின்பு முப்பது கடுறான் வாங்கிக்கொண்டு பாபப்பிராயச்சித்த நிருபங்கொடுத் தான். அதன்பின்பு லீப்சிக்கிராமத்தின்ன்று புறப்ப ட்டுப்போகையில், மேற்சொல்லப்பட்டபிராய் அவ னைஞவலாக்களும் யூற்றாபோச் (Juterboch) தீரே பின்ன (Treblin) என்னுமிரண்டு கிராமங்களுக்குமி டையிலுள்ள வனத்திற்குவிருந்துபண்பெட்டிகொ ண்டு ஊருக்குப்போன தெற்செல வளங்கு அ வன்மேல் விழுந்து அடித்துப் பாபநிலர்த்திப் பணப் பெட்டியையுமபறித்து ஓடினார்கள். அவ்வலோற் காரமானசெயுமலப்பற்றித் தெற்செல் கூக்குலிட்டி னீதியாசரிமுன்னலையிற்போய் முறையிட்ட சமையத் தில், பிராபுவானவன், தெற்செல் தன்சொந்தக் கை யொப்பமவைத்துக்கொடுத்த சாதனத்தைக் காட்டி னான். அதன்படி எந்தப்பாவ கன்மக்கருத்தும் நீவி ர்த்தியாவது சத்தியமெனக் காணப்பட்டது; இது து கோகமென்றென்ன அராமத்திற் கோபங்கொண்ட டியுக் சாட்சி (Duke George) எனும் அரசன், அச் சாதனத்தைக் கண்ணுற்றமாதிராமே, பழிகுறப்பட் ட பிராயுவை விடுதலையண்ணினான்.

பாபநிவாண வான்கர்ப்பலவிடங்களிலும் பாந்தர் கள், சர்மான்யியாதேயத்தில் நடந்துபிரகாரமாய்த் தா ன் ஸ்வீர்ஸா என்தேயத்திலும் இவ்வாண்கத்தின் கா ரிய நிலைமையிருந்தது. அத்தேயத்திலுள்ள ழூர்க் (Zurich) எனும் நகருக்குமந்தகேதியாய்ப் பிராயண மபோன சீமசோன் என்னுங்கிரீத்திப்பெற்ற பாபவி மோசன வாண்களுவென், கருகம. வருடம் புரட் டாசீ மாசம், உயந்.தேதியில், துகன் (Zugon) கிராம த்திற்சேர்ந்து அங்கே முன்றுதினஞ் சஞ்சரித்தபொழு து, அங்குள்ளவர்களீ லொளமான சனங்கள் அவ னைண்டை வந்துகூடினார்கள். வற்றூறிப்பலர் மிதந் தவாஞ்சையுடன் அவனைச்சுழங்கு நெருங்கிநின்ற மையால் ஐஸ்பரியவான்கள் அவனைண்டை சேர்தற் கு இடம்பெறவில்லை. இது அவனது நோக்கத்திற் கையாததின்மித்தம், அவனுடைய கையாட்களில் ஒருவன் சனங்களைநோக்கிப்பெருந்தொனையொடுரை த்த வசனமாவது, “சர்ச்சனா, இவ்வளவு திராச் யாய் அடைச்சித்தன்ளி வாதிருங்கள்; முல்பு தனவா ன்கள் சமீபித்தற்கு விலக்கில்லங்கள்—அப்பால் ஆ துலருடைய அபேட்சையையுந் தீர்க்குமபடி. யிய ன்ற ஒத்தாசைப்பண்ணுவோம்” என்பதே. ஈற்றிலே சீமசோனும் ஆட்களும் வெண் (Berne) நகரின் அ யற்புறத்திற் சேர்ந்தபொழுது அவனங்கேடுபோசை கொண்டு தனது சாக்குக்கு விலகுகிறான். எப்ப டியெனில், ஐஸ்பரியவந்தாநோக்கி, “ஓய், இதே பாருங்கள்; இந்தப் பாப விமோசன தோற்சாத னம் பெறுவதற்கு இறக்கோர் கிறேளன் தாற் றங்கள்.” பின்பு ஆதுலரை நோக்கி, “ஓய், அதேசே ருங்கள், இறக்கோண்டு வாற்ச நானயமமாத்திரா கொடுத்து அச்சாவைக் காத்திருங்கவன வாங்கித் தேருங்கள்.” பின்னொரு தினத்திற் பூரணகிரீத்திபெ ற்ற மென்மகனும், கயிற் பட்டட்காரனும், யாக்கோப் வொன் ஸ்தீன் (Jacob Von Stein) எனும் நாயு மாகிய வொருவன் சீமசோனது சமூகத்தில் மிதவேக முந் துள்ளாட்டமுமானபலவரன் மறைக்குத்தினாயில் எறிப்போய், “ஓய், எனக்கும், எனதுஐந்துசேனை களுக்கும், வேலப் என்னும் எனது இராச்சியத்திலி

ருக்கின்ற பயல்களானவர்க்கும், எனதுபிதர்களுக்கும் பாபநீவர்த்திச்சாதனம் தருவீராகில் அதற்குப்பதலாய் எனது பலவீரன் மறைப்போர்த்திறமைக்குத்தானையுமக்குத்தருவேன்” என்றான். இவ்வளவு பேயருக்குச்சாதனம்பெறுதற்குத் துணையாகியுருந்தாமல், ஆக்ஷமகால்களையாய்ப்பிரயாணம்போனஅப்பாதேசிகக்குத்தானையின்பேர்ப்பதனைஅப்பேட்சித்ததினலுத்தாண்டபட்டுச்சாதனங்கொடுத்துக்குத்தானையைத் தனது இலையத்திற்கொண்டுபோய் கட்டுவித்தான். பின்னொருசமையத்தில் ஓர்நகரியான் பதினான்று பீரோரின்னல் கொடுத்துப் பாபநீவாணசாதனம் பெற்றான். அச்சாதனத்தாலும், அவன்சேய்த் பற்பல பாப கண்மங்கலமும்பற்றி, எவ்வித பேய்ச்சத்தியத்தையும் மன்னப்பதற்குப் பாபவிமோசனதருவுக்கு அதிகாரங்கொடுத்தது. இந்தச் சீமசோனையாவரு மிதந்த வணக்கத்துடனேகண்சப்படுத்திவந்ததினலும், ஓர்நேரத்தினலும் உணர்வுள்ள விருத்தாப்பியனாகிய வோன் மே (Von May) என்னும் உபதேச ஓரமுறை அவனுக்கு எதிரிடையான ஏதோசீலவார்த்தைகளைச் சொன்னதின்மீதும், மிதந்த தாழ்மையாய் முழந்தாளின்னறு அகந்தைச் சிந்தையையுடைய அவனிடத்தில் மன்னப்புகழ்கேட்க ஏதுவானார்.

அவன் வேண்டி நகரத்தின்னறு புறப்படுத்தெடுத்த னத்த நாளில் தனது பயணத்தைப் பற்றி அந்நகரத்தாணவோக்கும எச்சரிப்புக் கொடுக்கும் போருட்டு காது கன்னங்கள் அடைக்கத்தக்க அவ்வளவு பேரோசையாய் மண்கள அடிப்பித்துக் கோவிலிற் போய் உன்னத பலிப்பிப்புகளின்னறு விருதாய் பக்தியுள்ள சனங்களை ஏறிட்டுப் பார்த்து, “ஓய் சனங்களே! கர்த்தருடைய சேபத்தையுங் கன்னியினது சேபத்தையும் மூன்று விசை சொல்லுங்கள். உங்க ளும் ஆதம்மங்கள் ஞானஸ்தானம் பெற்ற சமயத்திற் பெறாணதாபரிபூரணஸ்தானத்தை அடையு” என்றுரைத்தான். உடனே சனங்கள் யாவரும் முழந்தாட்டியிட்டார்கள். அப்பொழுது சீமசோன் தான் முந்திக்கொள்ள யோசித்து “இவ்வேண்டி நகரப் பிரசைகளிற் காலஞ்சென்று விட்ட ஆத்மங்கள் எவ்வித மாணமடைந்தாலும் எங்கே திரிந்தாலும் அவர்கள் எல்லோருக்கும் உத்தரப்பி ஸ்தலேவாவதையின்னறு மீட்சியருள்கின்றேன்” எனக் கூவினான்.

அதன் பின்பு, தான் சேகரித்த பாபமான பணத்தை யுஞ் சுமந்துகொண்டு சீமசோன் தூர்க் (Zurich) நகரணைநேரிட்டுப் போனான். வேதனே (Baden) கிணமத்தில் அந்தப் பரித்தியாக் செய்த வண்டத்தனம் மகா கடுமையாயிருந்தது. அவன் மிதந்த பரிவாத்தின் மூன்ன்ன்று சுவக்காலவையைச் சுற்றிவந்து அவனுக்குக் கிழாண உபதேசமார் மரித்தோர்க்குத் தகுந்த ஞான சங்கீர்த்தனம்பாட, அவன் ஆகாயத்திற் சீலவஸ்துவை உற்றுப் பார்த்துச் சுவக்காலவையின்னறு விதேவையாக் மோட்சத்திற்குப் பறந்துபோகிற ஆத்மாக்களைக் கண்டாற் போல விரிசலிட்டு, “ஓ! பாருங்கள், எவ்வளவு கெதியாய்ப் பறக்கிறார்கள்!” என்றுரைத்தான்.

வேருரு நாள் அயற்கிராமத்தானேருவன் தெய்வாலயத்தின் கோபுரத்திலேறி மணிமண்டபத்துப்புகுந் து தான் கையில் வைத்திருந்த ஒரு பிடி வேண்மையான திறகுவள ஆகாயத்திற்றாவின்ன. ஆச்சரிய யத்துடன் அத்ததைப் பார்த்து நின்ற பரிவாங்குளின் மேல் அந்த திறகுகள் தாளாய் விழ்ந்தபோழுது, “பாருங்கள் அவை எவ்வளவு வினாவாய்ப் பறக்கின்றன, எவ்வளவு கெதியாய்ப் பறக்கின்றன” எனக்குரவையிட்டான். உடனே சமீபத்தின்னறு அக்கேவையைக் கண்ட பலரும் பரிமளிப்பாய்ச் சிரித்தார்கள். அப்பொழுது சீமசோன் கன உக்காங்கொண்டுசீறினான். அச்சமயத்தில் அவர்கள் அமமன்தனுக்குச் சீலவேண மதியங்கி மாறுட்டமுண்டாயிருந்ததின் நீமித்தம் இவ்வித கேலிசெய்தானேன வற்புறுத்திச் சொன்னதைக்கேட்டபின்புதான் அவனது உக்காஞ்சாந்தமாயிற்று.

பாப்பிரமணித்தி.

பாபாமோன்றுண்டு! பள்ளத்தாக்கின் மந்தைகளும் பர்வதத்தின் கெதுருவிருட்சங்களும் கடவுளவாழ்த்து, சிறுயிர்கள்பாஞ்சோதியிற்றத்திகொள்ள, யாவன உதயாதித்தனோடுகூடி அவருக்குச்சோபனஞ்சொல்ல, பட்சிகள் ஆகாயமண்டலத்திற்கீதம்பாட, சமுத்திரம் அவாது மட்டின்மையைக் கூற, மனிதனோவேனல் பகவான்ல்லவ” எனவுரைக்கிறான். நீ அதிகஅலங்கார சோழமுள்ள பாகிருதங்களைக் கணப்பொழுதில் உன் மனதுறுப்படுத்தி, பகலின் நாழிகைப் பிரிவுகளையும், வருடக் கூறுகளையும், வசந்த காலத்தின் அல்லது கன்காலத்தின் ஓர் உதயத்தையும், மேகமழையும இரவையும், புப்பச் செறிவார் செவ்விய தோற்றங்கொண்ட மைதானங்களையும், பன்விய வெளிய வனங்களையும், கன்காலத்தின்செவ்வீரனத்தாற் போன்மயம்பெற்ற வயல்களையும் உனது காட்சி

of Belp; and for all my ancestors; and I will give you in return this dapple-grey horse of mine.” It was a high price to ask for a horse. Nevertheless the charger pleased the barefooted Carmelite. The bargain was struck, and the beast was led up in the monk's stable. On another occasion, a burgher obtained from him for thirteen florins, an indulgence, by virtue of which, his confessor was authorised to absolve him, among other things, from every kind of perjury. Samson was held in such reverence, that the counsellor, Von May, an old man of enlightened mind, having dropped some expressions against him, was obliged to ask pardon of the haughty monk on his knees.

When the last day of his stay had arrived, a deafening clamour of bells gave warning to the inhabitants of Berne that the monk was about to take his departure. Samson was in the Church, standing on the steps of the high altar. “Fall on your knees,” said he to the superstitious crowd; “repeat three *pater nosters* and three *ave marias*, and your souls will instantly be as pure as they were at the moment of your baptism.” The multitude fell on their knees forthwith. Then, determined to outdo himself, Samson cried out, “I deliver from the torments of purgatory and hell the souls of all the people of Berne who have departed this life, whatsoever may have been the manner or the place of their death.”

Samson, heavily laden with coin directed his course towards Zurich. At Baden, the monk's effrontery rose to a high pitch. Pacing round the churchyard at the head of a procession, while he would fix his eyes on some object in the air, his acolytes were chanting the hymn for the dead, and pretending that he saw the liberated souls flying up from the churchyard towards heaven, cry out, “See, how they fly!” One day a man, residing in the neighbourhood, found his way into the tower of the Church and mounting to the belfry shook out a quantity of white feathers in the air, and as they fell thickly on the astonished procession, he cried out: “See how they fly! See how they fly!” Many of the bystanders laughed heartily at this jest. But Samson was greatly incensed,—nor could he be appeased until assurances were given him that the man was some times disordered in his intellect.

THE EXISTENCE OF GOD.

There is a God! The herds of the valley, the cedars of the mountain bless him; the insects sport in his beams—the elephant salutes him with the rising orb of the day; the birds sing to him in the heavens; the ocean declares his immensity; man alone has said, “There is no God.” Unite in thought, at the same instant the most beautiful objects of nature; suppose you see at once, all the hours of the day, and all the year, a morning of spring; or a morning of autumn; a night covered with clouds; meadows enamelled with flowers, forests hoary with snow, fields gilded by the tints of autumn, then alone, you will have a just conception of the universe.

While you are gazing on that sun which is plunging through the vaults of the west, another admires him emerging from the gilded gates of the east. By what inconceivable magic does that angel star, which is sinking, fatigued and burning in the shades of the evening, reappear at the same instant, fresh and humid with the rose dew of the morning? At every instant of the day the glorious orb is at once rising—resplendent at noon day and setting in the west; or rather our sense deceives us, and there is properly speaking, no east nor west to the world. Every thing reduces itself to one single point, from whence the king of day sends forth at once a treble light, one single substance.

SHORT STORIES.

When Socrates was asked, why he had built for himself so small a house, ‘small as it is,’ he replied, ‘I wish I could fill it with friends.’—These, indeed, are all that a wise man would desire to assemble; for a crowd is not company, faces are but a gallery of pictures, and talk but a tinkling cymbal where there is no love.

It is related of Pythagoras, an eminent philosopher of antiquity, that before he would admit any one as a pupil into his school, he was accustomed to inquire, who were his associates:—justly concluding that those, who could keep bad company, would not be much profited by his instructions.

Mr. Ledyard, a distinguished traveller who had walked through almost all the countries of Europe, and at last died in an expedition to the wilds of Africa, bore this most pleasing testimony to the compassion and tenderness of women, whether savage or civilized:—“To a woman I never addressed myself in the language of decency and friendship, without receiving a decent and friendly answer. If I was hungry or thirsty, wet or sick, they did not hesitate, like men, to perform a generous action: in so free and kind a manner, did they contribute to my relief, that if I was thirsty I drank the sweetest draught, and all its vanities.

யிற்காரியப்படுத்துவாயாகில் அப்பொழுதே இச்சகத்தைப்பற்றித் தகுமுணர்வையடைவாய்.

மேற்றசையினடிவானத்தல் அஸ்தமனமாகின்ற ஆதித்தவன நீயுற்றுநோக்கும் பொழுது பின்னொருவன் அவ்வாதித்தன் கீழ்த்திசையாலிற் பிளவையோடுதய மாவதைப் பார்க்கிறான். ஆனவின்வாழ்வுச் சாயுந் தாநிலிலேரிந்து அஸ்தமிக்கின்ற அந்நட்சத்திரபதி அக்கணமே காலவயினது செவ்வந்திரோலும் சீதளமுள்ள பன்யோடோத்த துள்ள்ச்சியும் நீர்மையுந்தரித்துயமாகின்றதே. இது எவ்வளவு அற்போணாதவந் தாங்கவிற்பன்னமாயிருக்கின்றது. பகலிலோவ்வொரு நொடிப்பொழுதிலும் அமமக்கைச் சக்காமதயமாகி மதியத்திற் பிளவை கதித்து மேற்கில் அஸ்தமிக்கின்றது. அல்லாதுபோகில்எமதுபுலன்களையுக்கின்றனவாயிருக்கும்.நிதானமாய்ச்சொல்லிற்பூச்சுக்காத்திற்குக்கி முக்கு மேற்குகளில்லை. பதார்த்தமவனத்கும ஐகோருட்டபினுவினோடுங்க அதின்னறு பகற்பதி முமமடங்கான பிளவையைக்காலுக்கின்றது.

நூதனசங்கதி.

மிகவும் பெயர்போன்ற உலக ஞானியாகிய சுகீதெற்றீஸ் என்பவரிடத்தில் நீர் ஏன் கிறிஸ்தோ ட்டி வாசம்பண்ணுகிறீரென்று கேட்டபோது, அவருக்குத்தரமாக அது கிறிஸ்தோயிருந்தாலுஞ் கிணைகிறீர்களால் அதை நிரப்பக்கூடும் என்பார். மெய்யாய் ஓர் புத்திச விசமழத்தணைக்கவேண்டியவர்கள் இவர்களே. ஏனென்றால் சனக்கூட்டம் ஒருசுவகமல்ல. முகங்கனோ படங்கனோகாண தட்டுகனோ குச்சு மானமாயிருப்பதால் அவைகள் அன்பில்வாச்சித்தமிடுகிற கைத்தாளத்தைப்போலே பேசும்.

பூர்வகாலத்தில் மிகவுஞ் சீர்த்திநிறைந்த உலக ஞானியாகிய பைதாக் கோறல் என்பவரைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பதாவது: அவர் யாதாமொரு வித்தியார்த்தியைத் தான் படிப்பிக்கும் பள்ளிக்கூடத்திற் சேர்க்கமுன்னம் அவனுடைய தோழமாராரென்று விசாரணைப்பண்ணுகுமன்றிப் பொல்லாத கூட்டத்திற் சேர்ந்திருப்பவர்களுக்குத் தமது போதனையால் உபயோகமில்லையென்று சொல்லுவார்.

ஏரோப்பைவிற் கொஞ்சங்குறையச் சசலநாடுகளிலும் பிரயாணப்பண்ணிக் கடைசியாய் ஆயிரிக் காவின் காட்டிற்போன போது காலஞ் சென்று விட்டகிரீத்திபெற்ற மேஸ்தரிலெய்யாட்டென்பவரிடமேசெய்யாவலது நாகரீகமுன்னவனாயிருந்தாலும் எப்பெயர்ப்பட்ட எதிரிகளுக்குக் காட்டிய தீரக்க உருக்கெட்டவைகளுக்கு நயமாண சாட்சிகொடுத்ததாவது மரியாதையுடனுஞ் கிணைத்துடனும் மறுமொழிகொந்தாலன்றி மற்றுமபடிநான் யாதாமொருத்திக்கும் மரியாதை கிணைத்துடன் பேசுகிறதில்லை. நான் கடியாய் அல்லது தாகம்”ய், கூதராய் அல்லது துன்பமாயிருந்த காலையில அவர்களோ ஆடவர்களைப்போல, உதாரமான செய்கையைச் செய்யப் பின்னிற்றதில்லை. அவர்கள் பூட்டபாகவும் பட்சமாகவும் எனக்கொந்தைகையிர்த்தார்கள். நான் தாகமாயிருந்தவேளையில் நான் கூனிமையன் தண்ணீரைப் பானம் பண்ணினேன். பசியாயிருந்தவேளையில் எப்படியான சாப்பிட்டைப் பொசித்தும் எனக்கு மகா உருசியாயிருந்ததென்றார்.

நாலடியார்.

The source of the power of virtue—அறினவலியுறுத்தல்.

வினப்பயன் வந்தக்கால் வெய்யவயிரா மனத்தினழியுமாய்பேதை நீணத்ததவன தோல்லையதென்றுணர்வாரோ தடுமாற்றத் தேல்லையிக்கநோருவ்வார்

பேதை	அறிவில்லான்
வின	திவின
பயன்	பிரயோசனம்
வந்தக்கால்	வந்தகாலத்தில்
வெய்ய	வெவ்விதான
உயிரா	பெருமச்சுவிட்டு
மனத்தின்	மனதானினைத்து
அழியும்	அழிவான்
அதவன	அவ்வினைய
தோல்லையது	பழைமையானது
என்று	என்று
நீணத்து	நீணத்து
உணர்வாரோ	அறிப்பவோ
தடுமாற்றத்து	வினையின்கலக்கத்து
எல்ல	அளவை
கூகந்து	கடந்து
ஒருவ்வார்	நிந்துவார், எ—று.
ஆம் என்பது	கூடைச்சொல்—தடுமாற்றம் என்று

தைப் பிறவித்தடுமாற்றமேன்பாருமுள்ளார்.

(How much is Jaffna indebted to American Liberty.)

அமரிக்காதேசத்தவர்களுடைய தருமத்தினால் யாழ்ப்பாணத்தார் பெற்றுக்கொண்ட நன்மைகள்.

இக்காரியத்தை இவ்வூர்வர்களாகிய நாம் சீர்தரக்கூடு பார்ப்பது நியாயமுஞ் சந்தோஷமுமாயிருக்கின்றது என்பதற்குள். ஏனென்றால் இந்தநாடு தினின்று பற்பல நன்மைப் பகுதிகளையும் பெற்றதுபலிக்கும் ஆட்சை மாத்திரமல்ல வேறுபலரும் இது விசேஷித்த காரியந்தானென்று பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனதால் இதைச் குறித்துச் சில கவனிப்புக்களை நான் உங்களுக்கு எழுதி அறிவிக்கும் பொழுது கவனமாய்ச் சிந்தித்துக்கேட்பீர்களாக. நாம் இதைச் சரிவரவளிக்கக்கொள்ளும் படியாய் நானு பிரதான பகுதிகளாய்ப் பிரித்துப் பின்சுருக்கப்படுவோம் என்று யுத்தத்திற் குடும்பிட்டுப் படுத்திச் காட்டுவோம். எப்படியெனில், கவது, கல்வி, உவது, பணம், நவது, மெய்மார்க்கம், சுவது, இம்மூன்று இவற்றுண்டாய்ச் சீர்திருத்தம் முதலாவது, கல்வியைக் குறித்து நான் சொல்லுவதென்னவென்றும், இவ்விவசுக் கல்விப் பிறருக்கு மென்றும் தமியிற் கல்விப் பிறருக்கு மென்றும் இவ்வூர் கல்விமாண்கள் மிகுதியாய் எங்கள் அமரிக்கன் மிகியோனாகியிருக்கின்றனே கற்றுக் கொண்டார்கள் என்று நான் மாத்திரம் சொல்லாமல் வேறு பலருக்குச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த இவ்விவசுத்திவீர்ப் பற்பல இடங்களிலும் அமரிக்கன் பாதிரிமார்களுடையவல்லாமல் வேறு வகையான பாதிரிமார்களும் வந்து நான் மேற்குறித்துக் காட்டின நானுவத நன்மைகளை யுற் செய்து வருகிறார்கள். ஆனாலும் பொதுப்பட்ச சலுகையையும் திரட்டிப் பார்த்துமிடத்து அமரிக்கன் பாதிரிமார்களால் அருளப்பட்டு வரும் நன்மைப் பகுதிகளே முக்கியமுந் கணிசிக்கொண்டதுமாயிருக்கின்றதென்று இக்காரியத்தை மட்டிட்ட மீதவர்கள் அறிவார்கள். இதற்குப் படிக்கியாக அமரிக்கன் மிகியோனாகியிருக்கின்ற படித்தவர்களை பெரும்பாறும் இவ்விவசுத்திப் பல்விடங்களிலும் இவ்விவசுத்தி கட்டி வட்டேசத்துப் பற்பலவிடங்களிலும் முக்கியமான உத்தியோகங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். ஊர்காவறியுறையிற் நீதிக்கோட்டில் நீதவாஸிருக்கிறவர் ஆர்? எக்கே படித்தவர்? அமரிக்கன் பாதிரிமார்களுடையிருக்கின்ற பவருமியிருக்கிறார்கள். இனி கொழும்பு, திருக்கோணாமல், மட்டைக்களப்பு, முல்லைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம் முதலிய இடங்களில் வேலையாயிருக்கும் முதலமார், நிலவளவையகாரர், பிறக்கிராமசாமர், வைத்தியர் முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களுடைய மிகுபான்மையானவர்கள் ஆர்? எக்கே படித்தவர்கள்? அவர்களும் அமரிக்கன் மிகியோனாகியிருக்கின்ற படித்தவர்களைத் தானென்று பலருமியிருக்கிறார்கள். இக்காரியங்களிலே நான் விளம்புகிறதென்னவானால் மிகுதியாய் அமரிக்கன் மிகியோனாகியே இவ்வூர்வர்களுக்குக் கல்விய கிய பவனை நன்றாகவே பது பிரத்தியட்சமாய்த் தோன்றுகின்றது.

இரண்டாவது, பணத்தாலயபவனை எடுத்துப் பார்ப்போம். ஒவ்வொரு வருடமும் யாழ்ப்பாணத்து அமரிக்கன் பாதிரிமார்களைச் செலவுபண்ணப்பட்டு பணத்தொகை எழுபத்தையாயிரம் இறைசால். இத்தொகையை முப்பதாய் பெருக்க, உல, இவ்வகை வருகிறது. இது அமரிக்கன் பாதிரிமார்களுக்கு வந்த நன்மை முதலாய்ச் செலவழித்த பணத்தின் முழுத்தொகை. முன்பின்னா கணக்கு எவ்வளவு பெரிதான கணக்கென்று பாருங்கள். இத்தொகை கூடப் பாதிரிமார்களுடைய சம்பவ வருமானமும் இவ்வூர்ப்புறமே செலவழிக்கின்றதென்றியுங்கள். மறு உட்கட்டிந்திற் சேர்ந்த பாதிரிமார்களும் வந்து இவ்வூரிலேனே பணத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். அது மெய்தான், ஆகிலும் திரட்டிப் பார்த்தால் அமரிக்கன் பாதிரிமார்களைச் செலவிடுகிற பணம் மத்தும் அத்தத்தப் பாதிரிமார்களைச் செலவிடுகிற பணத்தைப் பார்க்கிலும் இரண்டு மூன்று அவ்வது நானுமட்டு அதிகப்பட்டதாயிருக்கின்றது நினைக்கிறேன். ஆனதால் அமரிக்கன் பாதிரிமார்களை இவ்வூரில் அதிகமான பணத்தைச் செலவழித்து வருகிறார்கள்.

மூன்றாவது, மெய்மார்க்கம். இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஐம்பது வருடத்துக்கு முன் யாழ்ப்பாணத்தில் மெய்மார்க்கமாகிய கிறிஸ்துமதத்தைக் குறித்த அறிவைக்கொஞ்சமேனாஞ் சனங்கள் அறியாதவர்களாயிருந்தார்கள். அதன் பின்னால் யாழ்ப்பாண நகரில் சில கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பாதிரிமார்கள் வந்து வாசம் பண்ணி அற்றையாய்க் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைக்குறித்துப் போதித்துவந்தார்கள். இதன்பின்னால் அமரிக்கன் பாதிரிமார்களுடையவல்லாமல் நானுமட்டு அதிகப்பெருமையாய்ச் சந்தியவேதத்தைப் போதித்ததுமல்லாமல் பள்ளிக்கூடங்களையும் ஸ்தாபித்துக்காலத்துக்குக் காலம் பலவிய்

னங்களையும் வேதகாரியங்களிலும் மற்றும் காரியங்களிலும் படிப்பித்துவருகிறார்கள். இத்தொகை கூட அச்சுக்கூடமுட ஸ்தாபித்து விசேஷமாய் வேதத்தை மத்தும் காரியங்களையும் குறித்துச் சிறப்புத்தங்களைப் பதிப்பித்துச் சனங்களுக்கு வாசிக்கக் கொடுத்து இவ்வழியாய் பெய்யியவைப்பாரப்பிவருகிறார்கள். ஆகையினாலே மெய்மார்க்க அறிவை இவ்வூரில் மிகுதியாய் அமரிக்கன் பாதிரிமார்களைப் பரிபுரிக்கின்ற பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

நாலாவது, கல்வி, பணம், மெய்மார்க்கம் என்றும் மூன்று இவற்றுண்டாயிருக்கிற சீர்திருத்தங்களைப் பார்ப்போம். ஏறக்குறைய ஐம்பது வருடத்துக்கு முன் இவ்வூரில் சீரும் இப்போலிருக்கிற சீரும் இன்னதென்று நானும் மற்றும் மூன்றுவர்களும் நன்றாய்நினைக்கிறதெய்வல்லாமல் இவ்வூரில் குடியிருக்கும் பிரசாதியாரும் நன்றாய் அறிந்திருக்கிறார்கள். என்னென்ன சீர்த் தேற்றமென்று நான் ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் காண்பிக்கத்தேவையிலை, நேரமுமில்லை. அப்படி அறியவேண்டுமென்று யாதொருவர் விரும்பினால் பின்னொரு முறையிலே இதைக் குறித்துப் பேசுவேன் இப்போது திருட்டாந்தமாய்க் காண்பித்த காரியங்களிலே நான் செய்யும் முடிவுரை என்னவென்றால் கல்வி, பணம், மெய்மார்க்கம் மத்தும் மூன்று இவற்றுண்டாய் சீர்திருத்தமும் இவ்வகையிலே விசேஷமாக அதனொரு பகுதியாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் அமரிக்கன் பாதிரிமார்களுடைய உண்பிட்டது.

[Improvements in the Province during the last 30 years.]

தருமார் இத்தேசத்தில வந்திருக்கிறதென போதுப்படச்சனங்களுக்குள்ளே கண்டிருக்கிற நயப்பாடான எண்ணங்களுக்கு சீர்திருத்தங்களும் எவையென வினாவுமிடத்து பின்னார்காட்டப்படுகிறபடிக்களெல்லாம், அவர்கள்வந்ததன்பின் உண்டான மாறுதலுற் சீர்திருத்தமுனைக்காண்படுகின்றன.

க. தமியுக்கோலிக்குப்போகையில் முன்னே விக்கிரகங்களைக்கொண்டுத்துக்கும்பிட்டவர்களென, இப்பொழுது கையெடுத்துக்கும்பிடுகிறதற்குச்சம்மதிக்கிறதில்லை. அவ்வென்று பேசுவவர்களிலும் எல்லாரும் ஒரேவிதமானதுமாய்ப் போகாமல் அனேகர் வினாய்ப்படுகின்றனர், அவ்வது கூத்துக்களாகிப்போகிறதெனவர்கள் கண்டிசியைவிரும்பிப்போகிறார்கள். திருந்தியுக்கிறவர்களிலேனார் பாவந்திருமென்மெண்ணிப் பூசாமல் உலகவொப்பினக்குத்தங்க்குமணிதரால் இகழ்ச்சியையடையாமல் அப்படிச்செய்துவருகிறார்கள். சிலசனங்கள் குருமார்கள் நேரமையுள்ளவர்களைமெண்ணிச்சங்கிக்கிறார்கள். அதுபோலத் தங்க்குருக்கைமார் பிராமணரைச்சங்கிக்கப் பிரியப்பட்டாமலிருக்கிறதைக்காண்கிறோம். அவ்வென்று சங்கிக்கிறவர்களில் சிலர் மனவருத்தத்துடன் முகத்திற்குமுன்னே எழுப்பி அவர்களைச்சங்கித்தாலும், அவர்களிலாவது இடங்களில் அவர்களுடைய நடத்தைகளைக்கொண்டு மெத்த இகழ்ச்சியாய்ப்பேசுகிறதெனமுமிப்பொழுது பேர்த்திருக்கின்றது.

உ. இவ்விடங்களிலிருந்து படிப்பிக்கப்பட்டுப் போனவர்கள் செனம் பண்ணுவதற்கால், அவ்வது சால்ட்டுக்குப்போனவர்கள் தலையோமல் விட்டுவிடுகிறதை இடையிலே விருக்கிறமற்றுசனங்களுக்கு இவ்விடங்களிலுள்ள அப்படிச்செய்கிறார்கள். விசேஷமாகச் சனங்களைக்கொண்டு தங்க்குமுறைப்படி மார்குழி புரட்டாசிடாதங்க்கள் செனம் பண்ணுவதற்குப்படிதென்றித்தும் அப்படிச்செய்யாமற்செனம் பண்ணுவதற்குக்கூட, வேறுகிவர்த்தியுமுறைப்படிக்கிற மனையானவர்களுப்பலதயாயிருக்கும்பொழுது நாய்கள் தாடிவளர்க்கெனையவையிருக்கும் இப்பொழுது எல்லாரும் அதுகாரியத்தில் வசதியினைத்தைக்கண்டு விட்டுவிட்டார்கள்.

ஈ. அயாவாசை, பெளரணிய, கத்தசட்டி, பாணிகாரத்திகை, செவ்வாய்க்கிழமை, சனிக்குமை, ஞாயிறுக்குமை, முதலியதினங்களில் விரதமானுட்கிற பழக்கம் இப்பொழுது எல்லாருக்குஞ்ஞல்சட்டாயமாயிருக்கவில்லை. தமியுலாத்திராமருடைய பள்ளிக்கூடங்களில் அயாவாசை, பெளரணியாட்களில் படித்துவருவத பிள்ளைகள் இப்பொழுது யாதொருதடையுஞ்சொல்லாமல் எந்த உவாத்திராமருடைய பள்ளிக்கூடங்களிலும் அத்தத்தினங்களிப்படித்துவருகிறார்கள்.

ஈ. இவ்விடங்களில் குலமென்பவைகளை அறிந்த சிலரும் அவ்வேளை யறியாதவர்களும் கவனமின்றி அவ்வேளையில் யயணம் பண்ணுகிறார்கள்.

ஊ. வீட்டிலே காகக்கொடுக்குதல், வளவிலே நாய் ஊரையிடுதல், பல்விசொல்லுதல், சாரைகுடக்கே செல்லுதல், எண்ணெய்க்காரியி வெறுக்குடக்கே, விழிவிசேஷம், பெரியோர்களைச் சிறியோர்க்குக் கை விசேஷம், வரவிலிசேஷம், நாவேறு, கண்

னேறு இவைபோலவன யாவையும் முற்காலத்திலே கவனித்தனவு இப்பொழுது கவனிக்கவில்லை யென்று காண்கிறோம்.

ஈ. நானுக்குப்பித்தண்ணல், நானுக்குச்சுக்குநாநுதல், பட்டினத்தல், வைக்கோல்குவிதல், இவைபோலேத்தகருவங்களில் முன்னேகடந்தனவு கட்டாயமாய் இப்பொழுது கடைக்கவில்லை.

ஏ. வீட்டுக்கு வசுவைக்கும்பொழுது, மாட்டுக்கு கலமெழுதும்பொழுது, குடுமிதிக்கும்பொழுது, அவ்வது காதுறுவக்கும்பொழுது விக்கிணைசுரணுக்குப் பழக்கத்தின்படி தேவ்காயுடைக்கவேண்டியது. அப்படியிருக்கும் சிலர் இவைகளை இவையாதொரு இவையிலையென்றெண்ணி விட்டுவருகிறார்கள்.

அ. திராபலிக்கு ஸ்ரீராமபண்ணிக்காரடிப்புவை உடுக்கவேண்டியவழக்கமிருக்க எல்லாரும் போல கட்டிவருகிறதைக்காணவில்லை.

க. வீடுகட்டெகையிற் சாத்திரமுறைபோல அசுவரீளம் வையாமலும் கப்பிக்கு நிடிப்போடாமலும் தன் தன் வசத்திக்குத்தக்கதாய்க் கட்டிக்கொள்ளுதொடங்கிவிட்டார்கள். அப்படியே கிழமைக்குந் நம் பாராடல் வீடுமெழுதுகிறார்கள்.

ப. மனுதற்பிசுவருக்கு அவட்டு, தமொற்றம், பிறந்துதல் வலிமுதலிய வியாதிகள் உண்டெய்க்காலத்தில் தேவதைக்குறையென்றெண்ணிப் பார்ப்பிக்கிறபழக்கம் இப்பொழுது வெகு வங்குறைத்துவருகிறது. அப்படியே கட்டிக்கேட்க கலந்துருக்கு அவ்வது செம்மணிக்குப்போகிற வழக்கமும் வெகு வாய் மங்கிவருகிறது. சாத்திரிகாரிடம் நினைத்ததாகரியக்கேட்டுதல் அவ்வது கெடுதெனவல்லவேண்டுமென்றுபோய் விசாரணைபண்ணுதல் இப்படிப்பட்ட தன்மையான முறைகேடுகளும் அறியாமையினால் கீழ்க்கொண்டன.

ம. பல்விசுவசியல்வந்தைகளுக்குத் தத்துவங்க்கிணைக்குஞ் முற்றுகுறைத்துபோனதுமன்றி அப்பெயர்ப்பட்டவர்களுக்குப்பயப்பட்டுவந்தது நாமிக்காலத்திலவெகுதூரத்துக்குநீங்கிவிட்டது.

ம. வித்தை செய்கிறதென்றென்று கைப்பரிட்சை, கால்பரிட்சை, வாய்ப்பரிட்சை இவைகளாற்செய்யும் தாடிவளையாட்டுக்களை முற்காலத்திற் பகுத்தறியத்திராணியிலவாதினால் பெய்யான அற்புதங்களென எண்ணிவினைத்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அப்படி கிணைக்கிறதையில வித்தை செய்கிறவர்களுடையபடிப்புகிறதையிலலை.

ம. முற்காலத்திலவாயிருந்த சாத்திரப்பய்விக்கடத்திப்பினைக்கதானும் பெய்க்குப்பயத்திடுவெ தங்க்கு அனாஞ்ஞாணில் அட்சரத்தாப்பிப்பித்துக் கட்டிவைத்திருந்தவர்களுடைய. அவ்லாமதும் பிள்ளைகாலவினும், சாப்பிடுகிற அறையிலும், மேல் வீட்டுவருந்தைகளிலும் பெய்க்கண்கண்டெனமென்று சத்தியவாக்காய்ச்சொன்னவர்களுண்டு. இப்பொழுதோ அப்படி வினாய்ப்பயப்படுகிறவர்கள் இக்கேயிலலை.

ம. பிராமணர், குருக்கள் இவர்களுடையகுத்தும் நோக்கமுமின்னதென்று சனங்கள் இக்காலத்தில் அதிகமாக மட்டுக்கட்டிவருகிறார்கள்.

ம. விக்கிரகக்கோலிக்குக் கொடுக்கப்பட்டுவரும் நேர்த்திக்கடங்கள் ஐப்பொழுது குறைவாயிருக்கிறதும்நீர் காணிபுகியைக்கொடுக்கிறவாடிக்கை மெத்தக்குறைத்து வருகின்றது.

ம. சனங்களும் வாய்ப்பும் இக்காலத்திலே தங்க்கேசங்க்குவிட்டுப் பிழைப்பின் நிமித்தியம் வலப் பிண்ணொருகார்த்தித்தினிமித்தியம் மனமாகவும் தவிரியுமாகவும் பிறப்பட்டுபுறதேசங்க்குப்பேசுகிறதைக்காண்கின்றோம்.

ம. விக்கிரகாராதனையை வீணென்றும், மெய்யான ஒரேகடவுண்ணென்றும் கிணைக்கிற அறியும் இப்பொழுது சனங்க்குக்குள்ளுண்டாகின்றது.

ம. எவ்வகையான சனங்க்கு இக்காலத்தில் உணவுப்புக்குச்சுதையுபுணவாளுடைய கோலங்களையும் குணங்களையும் மட்டுக்கட்டித்தாக்கீதும் அப்படியிருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தைப்பற்றினவர்களாய் தங்க்கு வளமட்டும் தங்க்கு நோக்கங்க்கு பிரயோசனமாய்ச் செலவழிக்கப்பிரயாசப்படுகிறதெனமிகுதியாயுண்டெய்க்குக்கின்றது.

ம. பிள்ளைகள் படிப்பிக்கப்பட்டுருக்கவேண்டென்ற முனை எல்லாருக்குள்ளும் பிடிப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்குடையான சனங்கள் கைப்பண்ணுகொடுத்துப்படிப்பிக்கத்தொடங்கியிருக்கிற செய்தி உங்க்குல்லாருக்கும் கல்லாய்த் தெரியும்.

உ. பெண்பிள்ளைகள் படிப்பிக்கப்பட்டுருக்கும், அவர்களைப்படிப்பிப்பித்திருப்பதற்குப் பிரியப்பட்டிருப்பதுஞ் சொல்லிமுடியாத மாறுதலுந்தேறுதலுமாயிருக்கின்றது.

உ. சத்தித்தியச்சம்பார்க்குதல் முன்னிருந்ததினம் இப்பொழுது படிப்படிய வங்குறைத்துவருகின்றது.

MORNING STAR.

Jaffna, 25th June, 1846.

SAVING LIFE AND LOSING THE SOUL.

A most striking and affecting illustration of this truth occurred in the personal history of that unhappy man, Thomas Paine. It verifies the solemn declaration of the Saviour: "Whosoever will save his life, (by a denial of the truth,) shall lose it." A dark cloud of gloom and cheerless infidelity hangs over the name and memory of this miserable man. Of his general character and sullen hatred of all that is lovely and of good report in Christianity, and of the deep and dreadful ruin and disgrace which he brought on himself for this world, and that to come, our readers are aware. There is, however, one prominent fact in his history, which, we believe, is not so well known. It is the origin of his work, "*The Age of Reason*." This perhaps, is the rock on which he split, and made shipwreck of himself as an immortal being; and it is this work which has made him a curse to his age and to his race; spreading his poisoning and soul-ruining influence over the minds of men. And it is a most horrible conception to think what must be the keen and bitter reflections of this miserable being, as one after another in long succession, age after age of men who have been undone by his book, come down to his dark dwelling-place to reproach him as the author of their ruin.

Paine himself declared the origin of his "*Age of Reason*" to a gentleman with whom he was discussing his infidel notions some forty years since in Maiden-lane, in this city. A correspondent of the Christian Intelligencer stated the fact recently from his personal knowledge, and referred to Dr. Miller, of Princeton, as recollecting its occurrence. When hardly pushed by the argument of his opponent, he said, "You have driven me into a corner, I confess, sir; and, therefore, I will explain the origin of the '*Age of Reason*' to you. You may remember, that in consequence of my vote against the execution of Louis XVI, with some other circumstances that were opposed to the proceedings of the French rulers, during the Reign of Terror, I was first suspected of disaffection to Marat, Robespierre, and their accomplices, and finally arrested and cast into prison." I think Mr. Paine said *La Conciergerie*. "While in the dungeon, and constantly expecting, like the others, without a moment's warning, to be transferred to the guillotine, it was suggested to me that if I would make it known that I was a devout worshipper of the goddess of Reason, and utterly reject everything Christian, I might escape the decapitation to which I fancied myself doomed. A tacit pledge was given by a friend, that, if my life was spared, I should write a work adverse to Christianity, expressly to be disseminated in Britain, to weaken the power of Pitt and his administration. By the death of Robespierre, I was liberated from prison, and to obtain the favor of the Oligarchs, and to regain my former position, I determined to compose the work entitled the '*Age of Reason*.' Great difficulty was interposed, for a copy of the Bible could not be found. I had not seen or read a word of it for a long period before. At length a Testament was procured, probably," Paine added, "also afterwards, a Bible; and, by the help of some quotations from other sources, I composed the '*Age of Reason*,' which produced the effect designed; for the proscription of the work by the British Government rendered the French rulers propitious towards me. Since that period I have never concerned myself about any religion."

This, doubtless, was the suicidal act. He said it formed the turning point of his destiny. To save his life, to obtain escape from a French prison, to render himself secure among the infidels of the French Revolution, he wrote a book, his '*Age of Reason*,' denying and ridiculing the Christian religion, and by the impious act doubtless brought on himself the loss of his own soul, and a dwelling forever in the eternal prison.

CHRIST THE ONLY REFUGE.

I cannot let one post go, a correspondent at Athlone writes to a minister in London, without returning me his grateful and sincere thanks for your highly esteemed favor, containing tracts, books, and half a sovereign. I fear that the utility of tracts is not sufficiently known. One fact I will notice:—At a village in Stafford, I called at a cottage, and offered a woman a tract: she refused to take it, saying, she could not read, when the following conversation took place:—"Are you married?" "Yes."—"Can your husband read?" "No, sir."—"Have you any children?" "Yes, sir, we have four."—"Can any of them read?" "No, sir, except one, and he is ill in bed."—"Then take him this little book, and tell him to read it, and I will call on him again this day fortnight." I did so, and when the woman saw me, she burst into tears. "What is the matter?" I inquired. "My little boy, sir, is dead."—"Did he read the book?" "Oh yes, sir, he read it till he could say it off by heart. He was continually repeating it, (the title of it was 'Christ the only refuge.') The day before he died he said, 'Mother, don't

give the man the book when he calls, give him half a penny, he will take that for it; and tell my father that he must learn to read, and then this little book will be sure to do him good. I am going to heaven; Jesus Christ is my only refuge. His last words were, 'I am going to Jesus Christ, 'I am going to heaven,' and then died.' I sunk down into a chair, for I could stand no longer. Here is the half penny, Sir." "No, no, I will give you another book."

I do assure you, sir, I expect to see this little boy in heaven. Let us not be weary in well-doing; the end will soon come. *London Christian Spectator.*

SPIRIT OF THE NATIVE PRESS.

Increase of Native Christians.—By the persevering efforts of Padri Sahebs in many places in the Mofussil, the number of Natives who have been induced to profess the Christian religion is now very considerable. Our Hindu readers will, doubtless, be surprised on learning the details which are here subjoined:

The Christians resident in Agarpura are 85; in Cutwa 137; in Kapasdanga 960; in Krishnagar 320; in Krishnapore 100; in Gangrai 175; in Chittagong 106; in Chapra 422; in Jellapore 41; in Jannagar (Serampore) 190; in Tallygunge 544; in Thakurpukur 217; in Decca 18; in Tumlook 111; in Dinapore 68; in Nursikdar Chok 273; in Barisal 70; in Burdwan 126; in Behampore 100; in Belasore 15; in Barripore 1321; in Malayapur 25; in Jessore 322; in Ratnapore 858; in Ramakhal Chok 160; in Lakhantipore 250; in Sewry 82; in Serampore 9; in Sadamahall 34; in Silo 870; and in Hawrah 195; making a total of 8,554 Native Christians in Bengal.

If the Native Christians go on increasing at the rate they now appear to be, their children and grandchildren we suppose will in a short time amount to double their present numbers; and by and by their community will almost exceed calculation. Even as they now stand, were the Padris to organize their converts into regiments, and placing themselves as commanders at their head, lead them to the banks of the Sutlege, they might easily defeat 10,000 Sikh troops, and reap a full meadow of honor at the hands of a Christian Government. We have seen a good many of these converts, and can testify that they are lusty fellows, who have acquired both vigor of body and bravery of soul by living on snails, periwinkles, ducks, fowls, and other animal food of a strengthening nature, so as to be able occasionally to "make fight" with the Zemindars and their ryots. But this is no time for jokes. What are ye doing, holy Hindu gentlemen, to preserve your faith? See what success has crowned the efforts of the Padris, as above detailed! and besides the 8,554 Christians there noticed, there are many more in the city of Calcutta itself, who shew no disinclination to increase their race by the help of God—while the Padri Sahebs are spreading out their schools, as so many snares, wherein many lads will certainly be entrapped. No longer then be you slack in devising means to counteract their measures.

The *Tattwa Bodhini* says, in reference to this subject: "Let our countrymen behold how strong the Christians have become through their indolence and want of energy. An attempt is now being made to sustain the Hindu religion; and to overthrow the false system of Christianity—let them now then all exert themselves to the utmost to extend and ultimately ensure success to this enterprise."

Prabhakar, 28th February.

INFLUENCE OF THE JEWS ON EUROPEAN JOURNALS.

There is good reason to believe that most of the leading journals in Europe, which are either indifferent or opposed to the spread of evangelic truth, are directly or indirectly under the influence of Jewish writers. So little concealment is made, that it is not uncommon to see articles opposed to the gospel inserted with Jewish signatures attached to them. Jewish gold is poured freely into coffers of the advocates of Socinian (so called) Christianity. And to give an idea how thoroughly excited the Jewish people are at the present moment, and how far out of his way even a novice will go to fire a shot at evangelic Christianity, an instance was lately brought to my notice of a young Jewish apprentice to a book-seller here, who having read in a foreign newspaper a clever article militating against the gospel, translated it into German and printed it at his own expense, in a cheap form, as a tract for general circulation.—*Rev. B. W. Wright.*

THE FIRST OATH.

"My lads," said a captain when reading his orders to his crew on the quarterdeck to take the command of a ship, "there is one law I am determined to make, and I shall insist upon its being kept; indeed it is a favor which I ask of you, and which, as a British officer, I expect will be granted by a crew of British seamen. What say you, my lads, are you willing to grant your new captain, one favor?" "Ay, ay," cried all hands, "let's know what it is, sir." "Well, my lads," said the captain, "it is this, that you must allow me to swear the first oath in the ship. No man on board must swear an oath before I do; I am determined to have the privilege of swearing the first on board. What say you, my lads, will you grant me this

favor?" The men started, and stood for a moment quite at a loss what to say. "They were taken," says one, "all aback." "They were brought up," says another, "all standing." The captain reiterated, "Now, my fine fellows, what do you say, am I to have the privilege of swearing the first oath on board?" The appeal seemed so reasonable, and the manner of the captain so kind and prepossessing, that a general burst from the ship's company announced, "Ay, ay, sir," with their accustomed three cheers. The effect was good: swearing was wholly abolished in the ship.

From the Boston Recorder.

TO THE AGENT WHO SMOKES.

MY DEAR SIR:—In journeying in that part of the country through which you have lately passed, and visiting the families in which you were so kindly entertained, I find the ladies have been much annoyed by your inveterate habits of smoking. They think it wrong for an agent who solicits money for a benevolent object, to spend his own money for tobacco. It does not appear to them to be "lovely or of good report." They think it greatly lessens his influence to do good, and that the cause which he advocates suffers, in consequence of his not abstaining from a fleshly lust, or bodily gratification, which many think "wars against the soul." It also poisons the air, which the ladies and their children have to breathe; and to which in its purity, as God gave it, they have an "inalienable right." And if it is not unhealthy, it is to them exceedingly disgusting. It tempts also their children, in opposition to the wishes of their parents, to become smokers. This appears to them to be unkind, if not wicked; and exceedingly injurious to all the great interests of humanity, good morals and true religion. And if you, Dear Sir, and your associates in smoking, will for the sake of doing good to yourselves and others, give up the vile, loathsome practice, you will greatly please many of the LADIES.

SUPREME COURT.—*Ceylon Herald* of June 9th says, that the Right Reverend the Bishop of Colombo is about to proceed "to Jaffna with the first Puisne Judge in the *Seaford* about the 3d or 4th Proximo.—The Court is expected to be opened in Trincomalee on the 1st of August, as the Steamer must return to Colombo before the 23d of that month for the conveyance of the mail to Bombay. Dr. GARDINER we understand also accompanies Mr. Justice CARR, and will doubtless explore the *Flora* of the north of our Island on the expedition."

CHOLERA.—We stated a short time ago that Cholera had again made its appearance in some localities in Jaffna. We are now happy to state, that for the last few weeks we have heard of no new cases, and hope it has left the District.

REV. MR. WALLACE.—Serious apprehensions are entertained about the safety of the Rev. Mr. Wallace of the Wesleyan Mission, who left Point Pedro for Batticaloe more than a month ago, no intelligence having reached his friends of his arrival either at Trincomalee or at Batticaloe.

Since the above was in type, we learn with great pleasure that the Rev. Mr. Wallace reached Madras on the 13th instant. From Tuesday the 9th till Saturday the 13th, he had not a drop of water or liquid of any kind. The Dhony sighted Trincomalee on the 6th and was within six miles of land, but drifted out to sea; and they saw nothing of land till the following Friday. They were in great danger as the sea broke over the Dhony several times.

All will rejoice in that kind Providence which watched over them and at last brought them safe to land.

MISSIONARY.—MR. and MRS. O'NEALE, of the Church Mission arrived in Jaffna on the 14th instant and are to be stationed at Nellore. We greatly rejoice in this addition to the number of our fellow-laborers.

ORDINATION.—On Sunday last, the Lord Bishop held an ordination in St. Peter's Church, Fort, at which Mr. BROOK BAILEY and a student from Cotta were admitted to Deacon's orders.—*Cey. Herald.*

MARRIED.—On the 12th inst. at Oodooville, Jaffna, by the Rev. B. C. MEIGS, Mr. DANIEL L. CARROLL, Teacher in the American Mission Seminary at Batticaloa, to Miss CATHERINE MARIA OLIPHANT, a member of the Female Boarding School at Oodooville.

THE LEGISLATIVE COUNCIL.—The Legislative Council of the Island met at Colombo on the 15th instant, when His Excellency the Governor delivered his opening address by which it appears that the finances of the Island continue in a very prosperous condition.

BRITISH AND FOREIGN BIBLE SOCIETY.—We learn that the issues from the Depository of the British and Foreign Bible Society, during the last year, were 1,440,000 Volumes! Receipts for the year £101,000.

WESLEYAN MISSIONARY SOCIETY.—The income of the Wesleyan Missionary Society for the year ending December 1845, was upwards of £112,000 and its expenditure about the same amount.

ABUNDANCE OF RAIN.—The Madras papers announce a favorable change in the weather, rain having at length fallen in abundance.

NEW ZEALAND.—The intelligence from New Zealand is satisfactory. The war with the native Chiefs, Keki and Kawiti appears to be at an end. The former had retired into the fastnesses of the hills, but the latter defended his *pah*, or fortification, with a degree of skill and valour, which cannot fail to create admiration. It was at length captured, and the chief resolved to relinquish all further opposition to the English. Among those who received the thanks of the Governor for their services in the field, it is singular to remark the officers and men of the Bombay Artillery, who were sent with the Governor from that Presidency on the H. C. Sloop *Elphinstone*. Who would have dreamt twenty years ago, that the savages of New Zealand would have constructed field works which it required all the resources of military science, and all the valor of English soldiers to master, and that troops from Bombay should have been engaged in this enterprise? Who would have thought, even ten years ago, that the shortest route from England to New Zealand should lie through Bombay.—*Friend of India*.

CHOLERA.—In the Bombay Times of May 16th, we find a melancholy account of the effects of Cholera on the 21st Regiment of Native Infantry at Ahmedabad. Three hundred and ten cases had occurred, of which very nearly one-half were fatal.

REBELLION.—There has been a rebellion on a small scale amongst the Bheels at Malwah. An affray accompanied with the loss of life had taken place, and active steps were being taken against a refractory chief and his people.

The *Englishman* publishes a letter from Jullundar of the 21st May, which states that it was expected that the Fort of Kote Kangra would be surrendered on that same day. The garrison wished to march out with the honours of war, but this was peremptorily refused, and the place was to be given up unconditionally.

Friend of India.

FATAL ACCIDENT AT LOODIANA.—One of the most melancholy accidents of which we have any record in India, occurred at Loodiana on the 20th of the last month. The station was visited by a severe storm, and the whole of the barracks of H. M. 59th Regiment were blown down, and not fewer than *Two hundred and thirty* one persons buried in the ruins. Of these one hundred and thirty five were dug out alive, but more or less wounded; but in the case of *ninety-six*, the vital spark was extinct. Their bodies presented a spectacle from which the eye recoiled. Among the killed, *twenty* were children, and *fourteen* were men. The following which appears to be the latest return of casualties from this catastrophe, is taken from the *Mufussilite*.

"Since my last, it has been ascertained the exact number of persons killed, wounded, and missing by the fall of the barracks of the 50th Foot, is as follows, viz:

	Sergeants.	Corporals	Drummers	Privates.	Women.	Children.	Total.
Killed	1	3	1	55	14	20	94
Wounded	3	7	3	113	4	5	135
Missing	0	0	0	4	0	0	4

Since the above was written, two privates have been found dead.

H. M. 50th Regiment suffered severely in all the engagements which were fought on the banks of the Sutledge, and including the loss now recorded at Loodiana, seven-tenths of the men are either in their graves or disabled, as the following memorandum of non-commissioned officers and rank and file will show:

	Killed	Wounded
18th Dec. Moodkee	11	92
21st Dec. Ferozeshuhr	27	91
29th Jan. Alcewall	9	59
10th Feb. Sohraon	41	186
20th May Loodiana	57	113

The Governor of Madras, the Marquis of Tweeddale, has been so much gratified with the perusal of the Rev. Krishna Mohun Banerjee's essay on the distinctions of caste, that he has presented him with a valuable copy of Scott's Holy Bible.—*Friend of India*.

கடிதகாரருக்கு.

"அவர் நேசன்" எனக்கையொப்பம்வைத்தனுப்பிய சாமகவியைப் பிரசுரஞ் செய்வதற்கு, இவ்வருடத்துவதானகை முதலாகச் சஞ்சிகையிற் காண்கிற படி பணங்கொடுக்கக்கூடுமென்று எழுத்துமுலையாறிவிக்கக்கூடுமானால் அக்கவியை இதனடுத்தவருஞ் சஞ்சிகையிற் பிரசுரஞ் செய்யத்தடையொன்றுமில்லை.

உதயதாரகை.

யாழ்ப்பாணம், துளாசகம் ஹு. ஆன்மீ உருவ.

கிறீஸ்துநாதர் ஒருவரே அடைக்கலப்போருள்.

லொந்தோம் நகரியிலுள்ள ஒருதருவானவர் எழுதுகிறதாவது—இஸ்தாப்போட் என்னும் ஓர்க்காமத்திலேதுடிசையிலேவாசம்பண்ணிய ஓரிஸ்தீரியிடத்திற் போய் அவளுக்கொருசிறுபுல்தகத்தை நீட்டினேன். அவளதைவாங்காமற் சொன்னதென்னவெனில், எனக்குவாசினதேரியாது என்றான்; அப்போ அவ்விடத்திலிருந்து சம்பாஷணையாவது. நீவிவாசம்பண்ணிவிட்டாயா? ஆம். உன்கணவன்வாசிக்கக்கூடுமா? இல்லையா, உனக்குப்பின்னாருட்டிகளுண்டா? ஆம், ஐயா எனக்கு நாலுபின்னாகளுண்டு. அவர்களிலுள்ளதில் வாசிக்கக்கூடுமா? ஒருவன்மாத்திரம்வாசிக்கக்கூடும்அவன்போழுதுன்பமாயிருக்கிறான். பின்னா இச்சிறுபுல்தகத்தைக் கொண்டுபோய் அவனுக்குவாசிக்கக்கூடு, நான்மறுபடியும் பதினாறுநாளைப்பிற்பாடு உன்வணவந்துகண்டுகொள்ளுவேன்.

இவ்விதமாய்ப் பதினாறுநாளைக்குப் பின்பு நான் அவளைப்போய்க் கண்டபோழுது அவள் கண்ணீராய் பாயவழ்தான். ஏன் அழுதுசலிக்கிறயென்றேன்—ஐயா, நான் அன்றைக்குத் துன்பமாயிருக்கிற பின்னா வாசிக்கக்கூடுமென்றமக்குச் சொன்னேனே அவளே காலஞ்சென்றுவிட்டான் என்றான். நான்கொடுத்துப்போன புத்தகத்தை அவன் வாசித்தானுவென்றுகேட்டேன்—ஆம் ஐயா, அவன் வாய்ப்பாடமாக்கிக்கொள்ளுமளவும் அவளதை வாசித்தான். கிறீஸ்துநாதரொருவரே அடைக்கலப்போருள்—கிறீஸ்துநாதரொருவரே அடைக்கலப்போருளென்று வாயோயாமற் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தான். இன்னும், அவன் சாகுபதனென்னவனக் கூப்பிட்டுச் சொன்னதென்னவெனில்—மாதாவே, இப்புத்தகத்தைத் தந்தவர் மறுபடியும் வந்து அத்தைத் தாச்சொல்லி உன்னிடத்திற்கேட்டதுண்டானால், நீ அதைக்கொட்டாமல்வைத்துக்கொண்டு அதன் விலையை எடுத்துக்கொள்ளுமென்றுசொல்லு—அவாப்படி உனக்குப் புத்தகத்தைத் தந்துவிட்டுப் பணத்தையெடுத்துக்கொள்வான். மேலும், இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கப் பழகவேண்டுமென்றும்மத்தாவருக்குப் பலாபலன் கிடைக்குமென்றும்என்பதாவுக்குச்சொல்லு. நானே மோட்சத்துக்குப்போகிறேன், மோட்சத்துக்குப்போகிறேனென்று கடைசியாய்ச் சொல்லிக் காலஞ்சென்றுவிட்டான். உடனே நான் துக்கத்தினாலுழந்தியிருந்துவிட்டேன். அந்தப் புத்தகத்தின்விலை இங்கேயிருக்குது எடுத்துக் கொள்ளும ஐயா என்றான். அப்போது நான், இல்லையே இல்லையே! உனக்கு நான் வேறொரு புத்தகம் தருவேனென்றேன்.

நன்மைசெய்வதிலைக்கரியாதையுங்கள், முடிவோசிக்காமவரும.

எனோப்பையிற் பிரசுரமாசின்ரு தினவரித்தம்! ன பத்திரங்களில் யூதர்கள் செலுத்துங்கரியாசித்தி.

சுவிசேஷசத்திய பிரபலியத்தில் நாட்டமின்றியேனும், அதற்கிடையுறையேனும் ஏனோப்பையிற் பிரசுரமாசின்ரு தினச் சமசார பத்திரங்களிற் பெரும்பான்மை யவளெரிப்படைமையானுங் குறிப்புமாயினும் யூதர்களின் முகாமையால் நடத்தப்படுகின்றேன். சத்தியசுவிசேஷத்திற்கெதிரிடையாய் எழுதப்படுகின்ற காரியப்பதிகளின்சீழ் யூதருடையகையொப்பங்கள் கண்டிருப்பதினால் அவர்கள் சிறிதெனும் காவின்ரிச்செய்க்குள்ளபோலும். இத்தன்மையாய், கிறீஸ்து, ஏனாவெப்பாவேசமான மனிதனையென்க்கடவுளென்று எனுங்கொட்பாட்டை அனுஷ்டிக்கின்றவர்களினது நான்யப்பேட்டியில் யூதர்கள் தங்கள்போன்னை இஷ்டப்படி சேர்க்கிறார்கள். இவ்விடத்திலுள்ளபுல்தகவான்கொருவனிடத்தில் அத்தோழில் பயின்ற ஒருவாஸியூதன் பிறபாவையிற் பிரசுரமான ஓர்புதினப்பத்திரிகையில், துலாம்பாமாய் சுவிசேஷவிநோதசங்கதியொன்றைக்கண்டு மகா அபேட்சைகொண்டு, அத்தைச்சர்மான்யா பாவையிற் மோழிபெயர்த்து தன்செலவுகொடுத்து அச்சிற்பத்தித்தெங்கும் பிரசாரப்படுத்தினான் என்றமசாசாத்தகச் சிலதினங்களுக்கும் கேள்வியானேன். இவ்வாறே யூதர்களிக்காலத்துத் தங்கள் மதானுஷ்டானத்தில் எவ்வளவுதான் உற்சாகமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்களென்று, வாலியூதர்தன்னும் சுவிசேஷ மார்க்கத்தை வளறுபடுத்தித் தவ்வளவுதான்வாய் நெறிய்புவார்களுள்ளும், இத்தாற் பிரத்தியட்சமாய்க்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணம்.

கோதாரிவியாதி.—இன்றைக்குச்சிறு வாரங்களுக்குமுன், கோள்வனோய் மறுபடியும் யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் வந்து சேர்ந்துவிட்டதென்று உதயதாரகை வழியாயறிவித்தோம். இன்னும் அதின் பிரபலியத்தைப்பற்றி யாதோன்றும்புதுவனாயிற் கேள்வியில்லாதபடியால் அவ்வியாதி முற்றியிலுண்கா விட்டப்பிற்பட்டதென்று உத்தேசிக்க வேண்டியதாயிருக்கின்றது.

கொழும்பு.

வைகாசி மாதம், உள்தேதி புதன் கீழமை கொழும்பிலிருந்து சிங்கள வேழாளரில் அதிகார பத்திரகே அதிரியான் பேரேனோ அப்புவாமியவர்கள் புத்தான் வஸ்தியான் பேரோ அப்புவாமியென்பவர் மேற்படிவலிருக்கும் சிங்கள வேழாளரில் வித்தான செயுகபேரோ அப்புவாமியவர்கள் புத்திரியாகிய பிராசின் பேரோ ஆமியை விவாகம்பண்ணினார். விவாகச் சடங்கு ஆசாத்துக்கு நிகித்தமான பிறஞ்சிலுது தியாயிஸ்சென்னுங் தருவானவர்களால் ஆசனக் கோயிலில் நிறைவேற்றப்பட்டது. P. B. J.

மட்டுச்சளப்பு.

இன்றைக்கொரு மாசத்திற்கு முன்னே மட்டுக்களப்புகுத்துப் போகிறதற்காய்ப் பருத்தித்துறையிலே தோனையேறிப் போயிருந்த வெல்லியோன் தருமாரிலொருவாக்கிய, கனம்பொருந்திய மேஸ்தர் வாலேஸ் என்னும் ஐயாவர்கள் திருக்கோணமலையிலாதுதல்,மட்டுக்களப்பிலாததல் போய்ச் சேர்ந்த சமாசாரம் இந்நாளம்மட்டுக்குத் தெரியவாததால் அவருக்கேதோ இடைவழியில் மோசம் நிகழ்ந்ததென்றெண்ணித் துக்கப்படைவேண்டியதாயிருந்தது. ஆகையால் அவர் இண்டத்தாவொரு இடத்திலேபோய்ச் சுகத்துடன்சேர்ந்த செய்தியைப்பற்றி அல்லது ஏதாததுவலவைப்பற்றி எவாருதல் கேள்விப்பட்டதுண்டானால் அவர்கள் தயவுபண்ணி உதயதாரகையின் முகாமைக்காரருக் கெழுதியறிவிக்கும்படி கொருக்கோம.

மேலேகூறிய விதனசங்கதி அச்சுக்கோத்தானதின் பின், நமது சீனேக்கிறிலொருவர் எழுதியறிவிப்பதென்னவெனில் கனம்பொருந்திய வாலேஸ் ஐயாவர்கள் ஏற்ப்போனதோண்,யந் தேதி சென்னப்பட்டினக் களாயில் வந்தடைந்தது. ஒன்பதாந்தேதி செவ்வாய்க்கிழமை தோடுத்துப் பதினமூன்றாந்தேதி சனக்கிழமையளவும் ஒருசொட்டித்தன்னாருதல் வேறுபாணமாததல் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவரோற்போன தோண் ஆறந்தேதி திருக்கோணமலக்கு ஆறமயில் தூரத்துக்கு அப்பால் நின்றபோது அக்ககா தெரிந்துதோனையெக்காற்றன்விக்கொண்டுபோய்விட்டது. மற்றநாளளவும் அவருக்கு யாதாமோரு கனாதுறை தெரியவில்லை. கடல் கொந்தளித்து அலைமேற்கொள்ள ஏதுவாயிருந்தும் அண்டவன் கிருபையால் அவர் சரிசுகமே போய்ச் சென்னப்பட்டினஞ் சேர்ந்தது நமமெல்லாருக்கும் அவிவிறந்த சந்தோஷமாயிருக்கின்றது.

வரிபாய்.

கோதாரியின் கடுமை.—வம்பாய் தேசத்தைச் சார்ந்த ஆமேத்துநகரியில் உறைவிருந்த இருபத்தொருமபதாதிப்படைகளிற் கோதாரிவியாதி உட்பட்டதனால் வியாதிவந்து முற்றாறுபத்துப்பேரிலுங் கிட்டத்தட்ட அரைவாசிக்கு மேலே மடிந்துபோய்விட்டார்கள்.

வங்காளம்.

அஞ்ஞான இருவாயகற்றி மெஞ்ஞான வோளியைப் பாப்பும் புறேடெஸ்டான்ன சமயத்தவர்கள், உலகத்தின்கண் பற்பல காலங்களுமே பலகாலமுயற்சியால்வளனித்தாய் உண்புண்ணென்பட்ட சகல சமயத்தவரும் இடசேபித்து, புறேடெஸ்டான்ன சமயமாத்நீமே இகபாமான்டிதும் உபயோகமான பயன்களைப் பயப்பிக்குதென்றத்தாட்சிப் பிரமாணமாகவுங் காட்சிப் பிரமாணமாகவும் நீட்சேபித்து, மன்னு அடியும் தன்னுயிரோனப்பேனைடக்கிறபடியிலே, அச்சமயங்களில் குறும் தாமிபிறந்துவளர்ந்த சுயதேசத்தை விட்டுப் பாதேசத்திற்குவந்து இவ்வுலகை மயக்குகின்ற பிரபலாகிய சாத்தானுடன் வலுபுத்தம்பண்ணி அவனைக்கேலித்து அவன்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களைப் பிடித்துத் தம மதவகையாக்கி இவ்வுலகங்களில் வங்காளத்திலும் அதைச் சார்ந்த நாகுகாங்களனைத்திலும் உள்ள கிறீஸ்தவர்கள், அதுருருய்ச. இந்நாடு நகரிகளில் இவ்வளவு தீராளான கிறீஸ்தவர்கள் இருப்பதினால் சைவவெஷணமுதலிய போய்மதாதுசாரிகள் அச்சுக்கொண்டு திகேக்கட்டு மனமிக்கொண்டு சொல்வதாவது:

"இவ்வுருக் கிறீஸ்தவர்களில் மாத்நீயில்வளவுபேர் மோத்தமாய்ப் பெருகியிருப்பதுண்டானாற் பின்ன இவர்கள் பின்னாகளும் போப்பின்னாகளும் கொஞ்சக் காலத்திற்குள்ளே பனுக்கிப் பெருகி இடட்டத்தவனாய்க் கங்களைப் போல மெத்திக் கணக்கிலடங்காததாய்ப்போமென்றுத்தேசிக்க வேண்டியதே. மேலும் யாதிரிமார்கள் தம்சமயிகளையொருபட்டாள்மாகத் தீர

ட்டி யுத்தசன்னத்தாய்ப் பற்பலபவுஞ்சாயணவத
த்து ஒவ்வொருநாளைக்குத் தூங்குளே சேனுபதிகளா
கி, யுத்தம்பண்ணவெத்தனமாய், லாகோர் பட்டினத்
திலுள்ள சத்திலேச்சு என்னும்நதியின் தீர்த்தை வ
ளந்து போய்ச் சம்பவிக்கல் அவர்களோ இவ்வூரவர்
களாகிய சீக் என்ற சாதியாரிற் பதியுயிரிமாணுக்க
ளதாலும் முணமுக்கத்திற்காற்றற்றேற்று நிருவக்க
மாட்டாமற் புறங்காட்டி யோட்டிவிடக் கூடியதாயிரு
க்குமென்றும், கிறிஸ்தவர்களோ வேறேயென்னும்வி
ருத்தகோடி பிடித்துப்போய்த் தங்கள் கிறிஸ்தமான
அசாட்சியாரிடம் தமது செயத்தைக் கூறியவர்களிட
ம் வெதமதிகவாப் பெறுவார்களென்றஞ் சொல்ல
ச் சந்தேகமென்ன! இவ்வூர் கிறிஸ்தவர்களிற் பல
நாள் பலகாலையிலுங் கண்டதுண்டு. அவர்கள்
லிலாவிகோதார்பதற்கையென்கையென்ன! அவர்கள் தா
ரா, கோழி, ஆடு, மாடு முதலியமாமிசப்பச்சணிகளாய்ப்
புயபல பாக்கியமும்நெஞ்சத் துணவும், அஞ்சாக்கு
ணமும் அவர்களுக்கிருப்பதினால், சேமமிந்தரா முதலிய
யோக்கியருக்கடங்காமல் அவர் சொற் கேளாமல் அ
வருடன் சண்டை செய்யவேததன்பட்டவிடமாயிற்
று. பாருங்கள், இது பகிழ்க்காலம்ல்லவே! ஆகை
யால், புனித யோக்கிய பாக்கிய இந்துப்பிபுக்களே, ஏ
தமாய்க் கூடி உங்கள் விசுவாசமென்னுங் கோட்டை
கோத்தளங்களைக் கிறிஸ்தவர்களாகிய சத்துரு வஞ்
சனைக்குக் காக்க எவ்வகையோசனைபண்ணலாமெ
ன்று தேருங்கள். பாதிர்மாருடைய பிராயசத்தாலைய
வனுக்கல சித்தியைப் பாருங்கள். நம்முடைய சாதி
யிலெவ்வளவு பெயரைப் பிடித்துக்கொண்டீர்கள்.
மேலும் பங்காளதேசத்துள்ள என்னையித்தைத்
துன்று அன்பத்து நூலு சய தேசக் கிறிஸ்தவர்களை வி
டக் கற்றத்தா நகரியோன்றில் மாதீதம் இவர்க
ளிலே எவ்வளவு துப்பலான சனசதளங்கள் இ
ருக்கிறார்கள் பாருங்களேன். அவர்களோ நாசீவ
காருண்யமாகிய கடவுளதேவலால் இன்னுமனேகமா
ரியம் போனாச் சேர்த்துக்கொள்ளப் பிராயசப்படவா
ஞ்சைப்படுகிறார்கள். பாதிர்களுமோ கல்லூரியென்
னுங் கண்ணிகளையேற்றி நம்முட பிள்ளைகளை மரு
ட்டி அவர்கள் மதியைக் கலக்கவருவதால்ப் பிள்ளை
களதீச்சீக்காமதி மயங்கிக் கண்ணியிற் சிக்கிக்கொள்
ருவார்களென்பதற்கையுறல்சொள்ள விடங்காண
வில்லை. ஆகையால் இந்த எடுப்பைத் தடுக்கிறதற்
கான உபாய தந்திரங்களை யோசித்து முடிக்க அதிசீ
க்கா முயற்சிப்படுங்கள், அல்லாதுபோகிற் கேடுவீர்க
ள்.” இவ்விதமையோர் சமாசாரபத்திரிகையில் எழு
தியிருக்கின்றது.

லாகோர்.

போனமாதம் இருபதாந் தேதியிலன்று லாகோ
ரைச் சேர்ந்த லூடியானுவில் நிகழ்ந்த விசன ச
மாசாரம். லூடியானுவில் மகாதயான சம்பவமோ
ன்று நிகழ்ந்தது. யாதேனில், அன்றையிற்பினம் அவ்
விடத்திலுண்டான பிரசண்டமாருத்தால் அதியுத்தம
தத்துவ மகத்துவந்தங்கிய னாணியவர்களின் பாதுகாப்
பின்கீழான ஜமபதாமபட்டாளத்தின் வீடுகள் மோது
ண்டு தகர்ந்துவிழுந்ததினால் சரியாய், உருக. ஆட்கள்
அத்தள்ளுளகப்பட்டார்கள். தகர்ந்தமதிற்றப்பிகவொப்
பெயர்த்துஇவர்களில், நாகு, பெயரை வெளியில் இ
ழத்தார்கள். இவ்வளவு பெயரும் பிராணசேதமில்
லாதிருந்துங் காயப்பட்டவர்கள்தான். ஆனால், கூசு.
பெயரில் பிராணசாயல் சிற்தேனுங் காணப்படவில்
லை. சின்னபின்னமாய்ப் பிறுண்டு நோருங்கிய அவ
ர்களுகாசுடங்கலின் ஆச்சரியக்காட்சியை நோக்கா
மற் கண்கள் யாவும் கூசீ விசனத்துடன் பின்னிப்
ட்டன. பிராணசேதமான பெயர்களில், உய. பெயர்து
ழந்தைகள். யச. பெயர் ஆடவர். மேற்சொல்லப்பட்ட
டவிக்கினசம்பவத்தின் கூறும் நிகழ்ந்த துர்ச்சங்கதி
யைப்பற்றிப் பிறகிட்டகாலத்திற் பிரசாரமான மோபல
லை என்னும் பத்திரிகையிற் காணலான விபரம்
யாதேனில், நான் பிறகிட்டேழுதிய நிருபத்தின்பின்ன
ல், டூயம் பட்டாளத்தின் வீடுகளினதகர்ச்சியால் பி
ராணசேதமானோர், காயப்பட்டோர், காணாமற் றப்பி
தோரின் தோகையாவது.

பிராணசேதமானோர்	காயப்பட்டோர்
சர்ச்சந்து	சர்ச்சந்து
யுத்தாதிகாரசேவகர்	யுத்தாதிகாரசேவகர்
ராணபேரிகைக்காரன்	ராணபேரிகைக்காரன்
சீப்பாசிகள்	சீப்பாசிகள்
ஸ்திரிகள்	ஸ்திரிகள்
குழந்தைகள்	குழந்தைகள்
முழுத்தோகை	முழுத்தோகை

காணாமற் றப்பினோர்.

சர்ச்சந்து	சீப்பாசிகள்
யுத்தாதிகாரசேவகன்	குழந்தை
ராணபேரிகைக்காரன்	முழுத்தோகை

இத்தோகைப்பிராமானம் எழுதப்பட்டதின்பின்னல்
வேறு இரண்டு சீப்பாசிகளுடைய உடல்களையுங்
காணலானோம், அதியுத்தம தத்துவ மகத்துவந்தங்கி

ய ணணியவர்களின் டூயம். பட்டாளத்தார் சந்தேக
நதியோத்தயலில் நிகழ்ந்த யுத்தங்களனத்திலும் மி
குந்த சேதமடைந்தார்கள். இத்துடன் லூடியானுவில்
லுண்டான விக்கினத்தார் சேதமானவர்களின் தோ
கையையும் சேர்த்தால் பட்டாளத்தில் இறந்தோரும்
காயமடைந்தோரும் பத்திற் எழுபத்த பெயர்போ
ல வருமென்பது பின்னாலிருக்கின்ற தோகைப் பிரமா
ணத்தார் காணலாகும். இறந்ததோகை, கசடு. கா
யமுற்றோர்,ருசக.

இங்கிலாந்து.

வெசிலியோன் மிசியோன்சங்கம்—பிறகிட்டவரு
டத்தில் வெசிலியோன் மிசியோன் சங்கத்துவாவு,
இலட்சத்துப்பன்னீரியாய் பவுனுக்குமேலேயுண்டு.
செலவுங் கிட்டத்தட்டஅப்படியே யிருக்குமபோலே.
விற்ட்டின் போரின் வேதகம் சங்கம்.—போன
வருட மிச்சங்கத்தைச் சேர்ந்த புத்தககாலையிலிரு
ந்து வெளிப்பட்ட வேதகமங்கள், பத்தினு இலட்ச
த்து நாற்பதினாயிரம். அவ்வாண்டிற் கண்டவாவு
இலட்சத்து லூரியாய்.

நியூசிலாந்து.

யுத்தசமாசாரம்.—இங்கிலீசுகாருக்கு ம அவ்வூர்ப்பி
றந்த “கீகை” காலித்த” என்னும் அதிகாரிகளுக்கு
ம வல்யுத்தம் நடந்து முகிந்தது. எப்படியெனில்
தகையென்பவர் யுத்தத்திற்காற்றற்றேற்றேறடி ம
லைக்கோட்டைகளிற் போயொளீர்த்தும், காலித்தியே
ன்பவார் முதலுக்காட்டாமற் றனது கோட்டையை அதி
வீர சேளரியத்துடன் காக்கத்துணிந்து காத்து க
டைசியாய் நிருவகிக்கமாட்டாமல் இங்கிலீசுகாருட
னே எதிர்த்தாலாவதென்னவென்றெண்ணிக் கோ
ட்டையை இங்கிலீசுகாருக்கொப்புக் கொடுத்துவி
ட்டார்.

[Character of the Hindu Priests.]

சகவிரணீக்குற் தபனணநிகர்த்து—அகவிருடோ
லத்தற்குறிவாகாமென—மிகவொளிபெற்றதா
ய் விரிபெற்றதற்காய்ப்-பகோதயதாரகாபதி
கு வந்தனம்.

சீவசமயதேசிகரிழுக்கு.

பூவுலகில் வாழ்மாந்தர் யாவரும் பேதமின்றித் தே
கம் ஆத்மாவென்னுமிரண்டு விசேடப் பிரிவுகளை
ப் பொருந்தியிருக்கின்றன என்பதையுண்மையோவெ
னப் பார்க்குமிடத்து, தேவர் மக்கள்—வானம் பூமி—
சாம அசாம, நல்லிணை தீவிணை, வாழ்வு தாழ்வு,
பகல் இரவு எனச் சர்வ பதார்த்தலட்சணங்களு
ஞ் சாதாரணமாயிரண்டொன்றாகவே பிரிவுபெற்றிருக்
கின்றமையால், தேகம் ஆத்மாவென்னும் பிரிவுகள்
ரண்டனையும் மாந்தர்க்குரிமை கூறுவது இயல்புஞ்
சத்தியமுமேயாம். இவ்விரு கூற்றினவாகிய பவவது
ப்புக்களையும் முறையே தனித்தனிபார்க்குமளவில்,
அவற்றுள் ஒன்றுவியப்பும் மற்றொன்று இழிவுமென
வே சந்தேக விபரிதமின்றிப்படுத்தி பூர்வமாயெல்லோ
ருமொருபுடக்கூறுவார்களாதலின், தேகம் ஆத்மம்எ
ன்னுமிரண்டு இயற்கை செயற்கை அனுபோகங்
களில் ஆத்மாவே வியப்புளதென்பது சத்தியம். பாலி
யருக்குத் தேக சேனக்கியாதாங்களைச் சேகரித்தற்
குப் பெற்றார் முதலிய கருவிகளைத் தேவன் ஏற்படுத்தி
யிருக்குஞ் செயல் அவிசியமெனக்கொள்வதுபோல
ஆத்மலாபத்தைச் சேகரித்தற்குத் தேசிகர், உவாத்தி
முதலிய கருவிகளும்புத்தவசியமாமே. பதற் பொரு
ள்பெற்றுப் பாலியரை வளர்க்கு மாதுவாண்டா? தம
க்கு எனைத் துணையானதுயர்வரினும்தைச் சக்தி
ப் பிள்ளைகளை அரும்பொருளாய்ப் பேணியனைத்து
நடப்பது தந்தையர்கடனன்றோ—எங்கள் சமயக்
குருக்களும்வ்வண்ணம் யாவருடைய ஆத்மாட்சை
யையும் கைமாறுவேண்டாது கருத்துடன் சமபாதிக்
சிறுக்கார! கதிசேர்த்தற்காகமக்கருத்தினைப் போதிக்க
ருக்கார! ஆகமப்பொருளையாதென அறிவாரா!—அத்
தமென்றல் அலெக்சும் பறியாரா—அவர்க்குச் சொற்
புணர்வேனுமுண்டா—சொற்கம்பெறுவதோர்மிண்
டா—களள் நாணயத்தைச் செல்லவிடுவதுபோலக்
காதிற்றெனியை மெல்ல இடுகிறார்களோ. கருத்து
ள்மோழியக் கற்பாரா—சுத்பெறும் வழியில் நிற்பாரா
—காயத்தினழிவைச் சொல்லாரா—பிபஞ்ச மாயத்
தை வெல்லாரா அவர்கள் தேவன் வயிறே. ஐந்
துபடி அரிசிஅலுப்பின்றிஉண்பார்—அத்தற்கு நெய் பரு
ப்புருக்காதுவெனுமென்பார்—அவர்கள் மழைபெ
ய்நட்டனே மாரித் தவக்கைகள் ஏராளமாய்க் கூடுந்
தன்மைபோல வேதாணியத்திலிருந்து குறித்த கால
ங்களில் யாழ்ப்பாணத்திலிருங்கி எங்கும் பாந்து, வந்
தபேதியிற் கந்தன்விழந்தா? இந்த மாதங் கருமா
நதியுஞ் செய்வாரா? எங்கள் பணத்தையிழப்பின்
றிக் கைவிடாரா? எனக் குந்தியிருக்கவிடமற் பிதற்
றத் தீர்வார்கள்.

ஐயோ! சைவாகமத்திலுள்ள ஆத்மாட்சிப்பின்
வழியை நமக்குக் காட்டாமலும் வேதகமத்தின் வி
ப்பான சத்தியங்களை விரிவாபுணாச் சற்றேனுமிடங்
கோட்டாமலும் நமமை யேய்க்கிறார்களே—பிறகிட்ட

காலத்தில் நடந்த பேதிநோயினற்றேகவியோகமான
பலனாயுஞ் சாட்டி மிதந்த பணமபறிக்கிறார்கள். நெ
ய்க்குடம் உடைந்தது நாய்க்குவேட்டை. ச. கு.

SIR,

Please have the goodness to publish the following
article in a corner of your valuable paper, if thought
worth insertion.
Jaffna, 20th June, 1846. A LOVER OF MEDICINE.

“INSTRUCTIONS

TO THE NATIVE DOCTORS REGARDING THE
TREATMENT OF CHOLERA.

Bleeding. This may be employed if the pulse
be easily felt and cramps be very severe, but
in no case when the pulse is almost gone and
cramps are not present.

Mixture with Opium. Of this a dose suited
to the commencement of the treatment and if
the purging continue, it may be repeated once.

Pills. One is to be given to an adult, and
half a pill to a person 15 years old, to check
vomitting, if the mixture be rejected, and for
three quarters of an hour after taking the pill,
nothing is to be swallowed. No pill is to be
given to a person under 15 years of age.

Mixture with Opium. Of this a dose suited
to the age is to be given regularly every hour
or two hours, after purging and vomitting have
been checked by the preceding medicines, un
til the pulse improve and the skin become
warm.

Hot bricks or bags of hot sand. Are to be
applied along the spine and to the legs, the
legs and arms being at the sametime constan
tly rubbed.

Drink. The patient is not to be allowed the
free use of water, as drinking it will keep up
vomitting and prevent the medicines being re
tained, a spoonful only of a Cangee or water
may be given now and then.

CHOLERA MIXTURE WITH OPIUM.

Of Solution of Ammonia	9½ Drachams	Mixed
Essence of Peppermint	5 “	
Tincture of Opium	19 “	
Brandy, 19 ounces and 6½ “		

N. B. Of this mixture one ounce contains 47½
minims of Tincture of Opium, and ten min
ims contain almost one minim of the Tincture.

Dose at adult age—one ounce or two table
spoonfuls in water.

16 years ½ ounce or one table spoonful.	
8 “ 90 minims or 180 Drops.	
4 “ 40 “ “ 80 “	Mixed
2 “ 20 “ “ 40 “	
1 “ 10 “ “ 20 “	

To persons above 8 years, these doses may
be repeated once only if no pill shall have been
given, and to persons below 8 years, a ½ dose
only may be given, if the first dose shall have
been insufficient to check the vomitting and
purging.

CHOLERA MIXTURE WITHOUT OPIUM.

Of Solution of Ammonia	1 oz.
Compound tincture of cinnamon	1½ “
Water	2½ “

N. B. Of this mixture one ounce contains
20 minims of the solution of Ammonia, and 25
minims contain 1½ minim of the solution.

Dose at adult age—one ounce or two table
spoonfuls in as much water.

16 years ½ oz. or one table spoonful in water.	
8 “ ¼ oz. or two tea spoonfuls in water.	
4 “ 60 drops in a little water.	
2 “ 30 “ “ “	
1 “ 15 “ “ “	

These doses may be repeated every one or
two hours after vomitting and purging have
ceased, until the pulse improve and the skin
become warm.

CHOLERA PILLS.

Extract of Opium	36	Grains.
Powder of black pepper	48	

Mix and divide into 25 equal pills.
N. B. Each pill contains 1½ grains of
Opium.”

THE PEARL OF GREAT PRICE.

How mean the pearls 'neath ocean wave,
When placed beside that precious One,
Which God to sinners freely gave,
In Christ, "His well beloved Son."

That pearl, of great, of nameless cost,
Is slighted by our guilty race,
Although it purchased, for the lost,
A full salvation—all of grace.

The pearls that now so much are sought,
As ornaments to deck the gay,
Which can alone with gold be bought,
The fire will melt in God's great day.

But then the pearl that Christians prize—
The token of unchanging love,
Reminding them of sacrifice—
Shall never from their hearts remove.

Ye who this blood-bought gem refuse,
While ornaments so mean you wear,
Should you this precious treasure lose,
The joys of heav'n you cannot share.

Though at the "gate of pearls" you stand,
And plead to join the happy throng
Who sit, redeemed, at Christ's right hand,
You shall not raise their lofty song.

You cannot get admission there,
Unless the passport you present—
This pearl you near your heart must wear,
Sure sign, that you of sin are rent.

This gem, so precious and so rare,
Is worth unceasing toil and thought—
The gift, though great, God did not spare,
But here on earth it must be sought.

A SCHOOL MASTER.

A School master hearing some of his scholars read, the boy when he came to the word *Honour* pronounced it full, as *hon-our*, but the master told him, it should be pronounced without the *h*, as *On-our*. "Very well, Sir," replied the lad, "I will remember for the future." "Aye," said the master, "always drop the *h*." The next morning, the master's tea, with a hot muffin had been brought to his desk, but the duties of his avocation made him wait till it was cold; when addressing the same boy, he told him, to take it to the fire and heat it. "Yes, Sir," replied the scholar, and taking to the fire, he *eat* it. Presently the master called for his muffin, "I have *eat* it, as you bade me," said the boy. "Eat it! I bade you to take it to the fire and heat it, not to eat it." "But Sir," answered the lad, "Yesterday you told me always to drop *h*."

இந்திய மதக் கண்டனம்.

(Refutation of Hinduism.)

தேய்வமெல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருக்கும் என்று கொள்வது தேய்வத்தன்மைக்கும் மகத்துவத்திற்கும் ஏற்றதாயிருப்பதுமன்றி யுத்திக்கும் போதுவான சகல வேதசாஸ்திரங்களுக்கும் ஒத்ததாயிருப்பதால் மெய்யென்றுகொள்ளவேண்டியது.

தேய்வஞ் சருவவியாயென்றுகொண்டால் அது சித்துவஸ்துவாகிய அருபியென்று கொள்ளவேண்டியது. அதேபடியே என்ற சடமாகிய உருப்போருள் எக்காலத்திலும் எல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருப்பது இயற்கையுடையதல்ல. அந்த இயற்கை சித்துவாகிய அருப்போருளென்றுக்கே உரியது. ஆதலால் தேய்வம் ஆத்மசுருபமாகிய அருபியென்றே கொள்ளவேண்டியது.

தேய்வம் சருவவியாயாகிய அருபியாயிருப்பதும் மல்லாமல் அதுயாதோரு எல்லாப்பிரமாணத்திலும் அடங்காது. அளவற்றதாயிருப்பதால் இதோ அது இன்ன ஊரிலே இன்னகோவிலிலே அல்லது இந்திந்தக்கல்விலே இந்திந்தச் சமையிலே இருக்கிறதென்று சொல்வது மாறுபாடாகும். சுட்டக்கூடாதபொருளைச் சுட்டிச் சொல்வது மதியீனமெயல்லாமல் வேறல்ல. அது எங்கும் வியாபித்து அளவற்றதாயிருக்கமென்று சொல்லியும் தீருமபவமும் அளவில் அகப்பட்டதைப்போல இந்திந்தவிக்காகத்திருக்கமென்று சொல்வது ஒன்றுக்கொன்று ஒவ்வாத காரியமெய்யாம் ஆதலால் இதைப் போய்யென்று தள்ளவேண்டியது.

தேய்வ மின்னின்னகல்லிலுஞ் சமையிலிருப்பதினாலே அவைகளையே தேய்வமென்று கொள்ளவேண்டியதென்று சொல்வது யுத்திக்கும் நியாயத்திற்கும் விளோதமெனக்கூறு வேளிப்பதையாகும். அதேபடியே வியாபித்திருக்கிற பொருளும் அது வியாபித்திருக்கப்பட்ட இடமுமொன்றுவது தக்கதல்லவே.

குடத்திலே சலநிறைந்திருக்கதென்பதினாலே குடமுஞ் சலமாயிருக்கமென்றும், சூரியவிமலமென்றும் படுவதினாலே சமஸ்தமுஞ் சூரியனென்றும் மகடன்துமலாய்ச் சொல்லமாட்டான். ஆதலால் வியாபித்திருக்கிற பொருளும் வியாபிக்கப்பட்ட இடமும் ஒன்றென்பது யுத்தியில்லாத காரியமே. இவ்வாண்டுமொன்று இனித்தேய்வம் வியாபித்திருக்கமென்றும் அது இன்னின்னதிலே வியாபித்திருக்கமென்றும் சொல்வது எவ்வளவுவெனும் பொருள் கொள்ளாததாயிருக்க

தும். ஆதலால் இதைப் போய்யென்று தள்ளவேண்டியது.

தேய்வம் இந்திந்த விக்காகத்திலே வியாபித்திருக்கமென்று ஒன்றைச் சுட்டி விசேடமாய்ச் சொல்லுமபோழுது அது மற்றப்போருட்களிலே இல்லையென்றுஞ் சருவவியாயில்லவென்றுஞ் சொன்னதாயிற்று ஆதலால் அதைப்போய்யென்றே தள்ளவேண்டியது.

தேய்வமிந்திந்த விக்காகத்திலே இருக்கமென்று ஒன்றை விசேடமாய்ச் சுட்டிச்சொல்வதற்கு அதுமற்றோல்லா விக்காகங்களுக்கும் வேறுபட்டும் முக்கியமாய் இருக்கிறதில்லையே. அன்றியும் இந்திந்த விக்காகங்குமபிழைக்குச் செய்வதற்கு முன்னிருந்த தன்மைக்குத் துமபிழைக்குச் செய்ததற்குப் பின்னுண்டான தன்மைக்கும் வித்தியாசமொன்றும் இல்லையே. ஆதலால்தேய்வம் அதிலேதானே இருக்கமென்றும் அது வேதேய்வமென்றுஞ் சொல்வதைச்சருவஅபத்தமாகத்தள்ளவேண்டியது. அன்றியும் துமபிழைக்குச் செய்தின் பின்பு தேய்வமிந்த விக்காகத்திலே ஆவாகனமானதென்று சொல்வதிலே இன்னுஞ்சீர்து விகற்பங்களுண்டு; அவைகளென்னவெனில், முதலாவது—ஒன்றிலுமொடுங்காத தேய்வஞ் சுட்டிக்காட்டும் விக்காகத்திலே ஒடுங்கியிருக்கமென்பது விகற்பமே. இப்படிச்சொல்லுகிறவர்கள் சித்துப்போருளாயிருக்கிற தேய்வத்தைச் சுட்டப்போருளாக்கிறதும் மல்லாமல், அதினுடைய சருவவியாகத்துவத்தை மறுக்கிறவர்களாயிருக்கிறார்கள்.

இரண்டாவது எப்போழுதும் மாறும் சருவ வியாயிருக்கிற தேய்வங் துமபிழைக்குச் செய்வதற்கு முன்னந்த விக்காகத்திலே இராமல், அதின் பின்பு அதிலே வந்ததென்பது விகற்பமே. அப்படியானால் அத்தற்கு முன்னது இருந்த இடமாயது? அது விட்டு நீங்கின அவிவிடத்திலே இப்போழுத்திருக்கிறவாய்? இப்போழுது அது ஆவாகனமாயிருக்கிற இடத்திலிதற்கு முன்னிருந்தவாய் யாவா? இது சுத்தப்போய்யும் அலப்புதலுமென்றுங்கொள்ளவேண்டியதே.

முற்றுவது. ஒருவருடைய அதிகாரத்திற்குப்படாத சுயாதீனத்துவமுடைய தேய்வமேதோ தமது படைப்புக்களாகிய நீசர்களுடைய அதிகாரத்துக்குப்படாது போலவும், அவர்கள் மனப்படி யாட்டப்படுகிறது போலவும், பொருள்கொள்ளுமாதலால்து விகற்பமே. இப்படிச் சொல்வது மகா ஆணவமாயிருக்கிறதும் மன்றித் தேய்வ மகத்துவத்திற்கு மிகவுமனமாயிருக்கும்.

ஆட்சேபணை.

தேய்வமெல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருக்கிறது மெய்யாயினும் நாம் நினைக்கிற இடத்திலேயிருக்கும். நினைவாதவிடத்திலே இருக்கமாட்டாது. இதிலே உண்டென்றல் உண்டு. இதிலேயில்லையென்றல் இல்லையென்று நீங்கள் சொல்லுகிறதும் மல்லாமல், இதற்குத் திருட்டாந்தமாகத் தேய்வங் தூண்டியிருக்கமோவென்பதைத் துறித்து இரணியனுக்கும் பாகலா தனுக்கும் நடந்த வாதத்தைச் சொல்லுகிற வழக்கமுண்டு.

சமாதானம்.

தேய்வமெல்லாவிடங்களிலும் வியாபித்திருக்கமென்றுங் கொள்கைக்கும், நினைத்தவிடத்திலே யிருக்கும் மற்றவிடங்களிலே இருக்கமாட்டாதென்னுங் கொள்கைக்கும் யாதோரு சமபந்தமில்லையென்பது எப்படிப் பட்டவர்களுக்குத் தோன்றப் படுதலால் இதற்குமிஞ்சின மாறுபாடு வேறென்றுமில்லை. நாம் நினைத்தவிடத்திலே மாத்திராயிருப்பதானால், எதோ நம்முடைய அதிகாரத்துக்குப்பட்டு நம்மாலாட்டப் படுகிறதென்று பொருள் கொள்வதும் அல்லாமல் நாம் நினைவாத இடத்திலே அதில்லையென்பதினாலே அதுவேயில்லையென்றுவது அது எல்லாவிடங்களிலும் இல்லையென்றுவது பொருள் கொள்ளுமானாலும் அப்படிச்சொல்வதும்நினைப்பது மிகவும் பழதுந் தேய்வ தூஷணமாயும். ஆதலாலதை மறுப்போமாக.

ஆட்சேபணை.

கோவிலுங் துளமும் வேண்டியதில்லையென்ற கிறிஸ்தவர்கள் வார்த்தோறும் கோவிலுக்குப் போகவேண்டிய தென்ன?

சமாதானம்.

கிறிஸ்தவர்களுடைய கோவிலும் விக்காகாதவனக்காராடைய கோவிலும் ஒன்றாக மாட்டாது. கிறிஸ்தவர்கள் கோவிலிலே விக்காகமில்லை. அதற்குத்தே சிற்றன்புட்பலாடகைகளில்லை. எலாக்கி உடம்பாத்திருந்த லீலாவோடுநடனங்களுக்கும் ஏதுவானதென்றமதில் நடக்கிறதில்லை. தேவடியாள அதில் நடனம் பண்ணுகிறதில்லை. அந்தக் கோவில்களுக்குப் போகிறவர்கள் தேய்வம் அதிலே மாத்திரமொடுங்கி மற்றோவ்விடங்களிலும் இல்லா அங்கேபோயதைத் தரிசிக்க வேண்டியதென்கிறதாக

ஒருபோதும் நினைக்கிறதில்லை. தேய்வமென்றும் நிறைந்ததாயிருக்காததைத் தங்கடங்கள் விடுவாசல் களிலே யாராதிக்காமற் கோவிலென்று சொல்லியோ ரிடத்திற்கெல்லாரும் விசேஷமாய்ச் கூடிவர வேண்டியதென்னவென்றால், அது எங்கும் நிறைந்ததாயிருப்பதால் அதைத் தங்கடங்கள் விடுகளிலே யாராதிக்கக் கூடுமென்பது மெய்யே. கிறிஸ்தவர்களும் அதை அந்தப்படியே தங்கள் குடும்பங்களோடும் ஆராதிக்கிற வழக்கமுண்டு, ஆகிலும் ஒன்றைக் கயிற்றிலும் இரட்டைக்கயிறு அதிக பலமென்னும் நியாயத்தின்படி ஒவ்வொரு சமயங்களிலே சில மனிதரோடு மீதுக்கூடிவருகிறது ஒருவருக்கொருவர் அதிக எழுப்புதலாயும் ஆறுதலாயுமிருப்பதால், அதுநன்முயற்சியும் அப்பியாசமுமாமே. அன்றியும்நந்த விடுகளிலே சமுசாத்துக்கருத்த பற்பல தோல்விகளுக்குச் சந்தடிசுளியிருப்பதில்லாதலானால் துடியிருக்கிற ஒரு விட்டிலேயனேகர் கூடிவருகிறது சேளக்கியப்பாடததினாலும் விசேடித்த காரியத்திற்காகப் போதுவிடாகிய ஒரு இடத்தை விசேஷமாய்ச் குறித்து வைக்கிறதும் அதிலே கூடிவருதற்காக ஒருகாலத்தைத் திட்டப்படுத்துகிறது மிகவும் உத்தமமும் நன்மையுமாம்.

ஆட்சேபணை.

நாங்களுஞ்ஞானிகளாயிருந்து விக்காகங்கவாயாராதிக்கிறோம். கிறிஸ்தவர்களாகிய நீங்கள் தேவமாதாவென்றும் அற்செய்சிஷ்டவர்கள் என்றும் இயேசுவின்கருமென்றும் விக்காகங்கவாச் செய்துவைத்து ஆராதிக்கிறது நியாயமா?

சமாதானம்.

கிறிஸ்தவர்களாகிய நாங்கள் விக்காகங்கவா ஆராதிக்கவேண்டாமென்று உங்களுக்குப் போதித்து நாங்களை விக்காகங்கவாச் செய்துவைத்து ஆராதிப்போமேயானால் நாங்கள் போய்சொல்லுகிறவர்களாகவே காணப்படுவோம். ஆகிலும் நாங்களப்படி விக்காகங்கவையொருபோழுதும் ஆராதிக்கிறதில்லை அப்படிப்போய்சொல்லுகிற துமில்லை. அதேபடியேன்றல் விக்காகங்கவா ஆராதிக்கிறவர்கள் சலிசேஷமார்க்கத்தாகிய நாங்களல்ல. அப்படிச் செய்கிறவர்களானோர் புறம்பானபடிமாத்திரங் கிறிஸ்தவர்களென்னும் பெயர்தரித்துக்கொண்டு கிறிஸ்தமார்க்கத்தினுடைய சலிசேஷத்திற்கு விளோதமாய்நடக்கிற பாப்பு மார்க்கத்தானோன்று பெயர்கொண்டவர்கள். இவ்வாண்டு மார்க்கங்களுக்குமிருக்கிற பேதாபேதங்கவையறிந்து பேசுவீர்களாக.

NOTICE TO CORRESPONDENTS.

We must decline inserting the favours of "A. B." and "A lover of Truth," our pages not being open to any tendencies towards personality.

அச்சேழுத்தாப்பியம்.

பிறகிட்ட உதயதாரகை, எகும். பக்கத்தின் கண் வேஸிலியன் மிசியோன் பள்ளிக்கூடத்தோர் மாணுக்கனுக்கிய கதர்காமர் வல்லியப்பன் என்ற கையெழுத்துடன் காணலான கடிதத்திற் கண்ட அச்சேழுத்துப் பிழைகளாவன.—

சங்ககை—சங்கையென்றும்
முதனடியில்—முதலடியிலென்றும்
ருகம் பகம்—சுகம் பகமென்றும்
விசுவதை—விசுவகதையென்றும்
பிறை—பிறழ என்றுமிருக்கவேண்டியது.

இப்பிழைகள் அச்சப்பிழைகளையல்லாமற் கதர்காமர் வல்லியப்பன் அனுப்பிய கடிதத்திற் கண்ட பிழைகளல்லவென்றறியவும்.

CONTENTS.

On Hindu Idolatry	81
A few chapters from the life of Luther	82
Existence of God—Short stories—Naladar	83
How much is Jaffna indebted to Am. Liberality	84
Improvements in Jaffna	ib.
Saving life and losing the soul	85
Christ the only Refuge	ib.
Spirit of the Native Press	ib.
Influence of the Jews on European Journals	ib.
The first Oath—To the Agent who smokes	ib.
Summary of English and Tamil Intelligence	86
Communications	87
English Poetry—The Pearl of Great Price	88
A School-master—Refutation of Hinduism	ib.